

Floris ende Blancefloer

Diederik van Assenede

editie J.J. Mak

bron

Diederik van Assenede, *Floris ende Blancefloer*. In: Instituut voor Nederlandse Lexicologie (samenstelling en redactie), *Cd-rom Middelnederlands*. Sdu Uitgevers/Standaard Uitgeverij, Den Haag/Antwerpen 1998

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/asse008flor01_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de [gebruiksvoorwaarden](#).

Floris ende Blancefloer

- Nu hoert na mi, ic sal beghinnen
Ene aventure tellen van minnen,
Die den dorperen no den doren
Niet bestaet, dat sise horen.
- 5 Maer die redene merken connen
Ende van minnen hebben ghewonnen
Beide bliscap ende rouwe,
Sijt clerck, zijt leec, zijt hoefsche vrouwe,
Dien annics datter wese bi
- 10 Daer dese aventure vertellet si.
Oec en willics niet verbieden
Te hoerne allen hoefschen lieden,
Die evel ende ghoet bekinnen.
Hets al van ener ghestadegher minnen,
- 15 Beide van bliscapen ende van rouwen.
Nu merct, ghi heren ende ghi vrouwen,
Dies heeft die minne vrenden zede,
Dat haer die rouwe volghet mede.
Men moet corten ende linghen
- 20 Die tale, sal mense te rime bringhen,
Ende te redenen die aventure.
Hets worden herde te sure
Van Assenede Diederike.
Dien seldijs danken ghemeenlike,
- 25 Dat hijt uten Walsche heeft ghedicht
Ende verstandelike in Dietsche bericht
Den ghenen, diet Walsche niet en connen.
Tierst heeft hi dus beghonnen,
Ende segt, hoe ghedane wijs
- 30 Blancefloer ende Florijs,
Twee scone kinder, worden gheboren,
Die in haren live meneghen toren
Hadden van minnen ende rouwen vele
Ende dicke bliscap met groten spele.
- 35 Soe wie so rechter minnen pleghet,
Ende si hem ghestadelike legghet
Vaste in siere herten binnen,
Dicke ghevalt dat hem van minnen
Gheschiet gheval na onghevalle,
- 40 Dies hebben wi ghenoech gheweten alle,
Ende na gheluc groot ongheval,
Als ic van desen tween tellen sal
In der historien, die ghi selt horen,
Hoe meneghen rouwe, hoe meneghen toren
- 45 Si beide ghewonnen in haren daghen
Van rechter minnen, die si plaghen.
Ooc waren si dicke zoe vro,
Dat si liever hadden te leven also
Dan te zijn in hemelrike.
- 50 Binnen dien quam een ongheval haestelike
Ende warpse beide van hoghen neder
Uter bliscap inden rouwe weder.
Daer zijn vele die dat segghen
Vanden ghenen, die haer herte legghen
- 55 Soe ghestadelike an die minne,
Dat hem comt van dommen zinne;
Dat selen wi over loghen houden.

- Wi hebben ghehoort van Ysouden,
 Hoe si minde haers mans neve Trustram,
 60 Ende hoe Parijs minde Helenam,
 Ende van anderen vele niemaren,
 Die hovesch ende natuerlic waren,
 Dier men seyt ende tellet vele
 In aventuren ende in spele,
 65 Maer des en quam mi niet te voren
 Van dommen lieden ende van doren,
 Dat si noit van herten minden.
 Wilden sijs hem ooc onder winden,
 Si souden die minne verwerken zeere.
 70 Si beghevens bat ende doen haer eere
 Dat si die minne niet verwerken,
 Ende latenre pleghen hovesschen clerken,
 Ende hovesschen ridderen ende hovesschen vrouwen.
 Dat zijn die minnen met rechter trouwen
 75 Ende emmer der minnen zijn onderdaen.
 Haer en mach ghene cracht wederstaen.
 Si en doet dat haer becomt te doene.
 Dat scheen den wisen Salomoene:
 Al hadde hi cracht ende wijsdom groot,
 80 Hi moeste minnen als zijt gheboet,
 Al ware hire gherne bleven sonder.
 Bedi en darf niemant hebben wonder,
 Dat si dese twee kinder dwanc,
 Die beide waren jonc ende cranc,
 85 Daer ic of segghe d'aventure
 Ende telle, al wort het mi te sure,
 Een deel van harre gherechter minnen.
 Nu hoort, hoe ic u sel beghinnen.
 Wi vinden ghescreven, als ghi selt horen,
 90 Dat bi ouden tiden hier te voren
 Een heyden coninc uut Spaengen quam,
 Tierst dat hi den somer vernam
 Bringhen dat nuwe loof ende dat gras;
 Fenus dies conincs name was.
 95 Te scepe quam hi met vele lieden,
 Als hem zijn vroede man rieden.
 Hi sciere meerde an een sant,
 Ende ghinc op inder kerstinen lant.
 Roof ende brant dedi stichten,
 100 Die mure breken, die borghe slichten;
 Cloesters, monstre ende gods huus
 Dede testoren die coninc Fenus.
 Man ende wijf si al versloeghen,
 Haren roof si te scepe droeghen.
 105 Soe waest ghewoest in viertich daghen,
 Dat si der kerstinen gheen en saghen
 No en vonden der haven mee
 Binnen dertich milen vander zee.
 Als sijt al hadden ghestoort,
 110 Menighe scone borch ende poort,
 Gheboot die coninc, dat men loede
 Die scepen metten groten ghoede.
 Hier binnen quam hem te voren,
 Dat hi viertich ridderen hadde vercoren,
 115 Die duchtich ende van prise waren.
 Wapenen dede hise ende hietse varen

- Op die montaenge ende beriden
Die wegghen, die straten in allen ziden
Ende roven die pelgrime of sise vonden;
120 Men soude binnen der selver stonden
Die scepen laden ende reden die vaert,
Te keerne weder te Spaengen waert.
Si wapenden hem haestelike
Ende voeren wech gheweldelike,
125 Ende beleiden die borghe in allen ziden,
Al daer wech was ende lide.
Si reden vort, si reden weder;
Doe saghen si vanden borghe neder
Pelgreme, die vele moede quamen.
130 Tierst dat sise vernamen,
Reden si hem tenen ghemoete,
Ende beghondense roven onsoete,
Ende sloeghen diese wilden slaen.
Die pelgreme en mochten niet ontghaen
135 No met crachte hem onthouden.
Doe si saghen, dat si sterven soudent,
Si boden haer handen ende ghaven
Een groot deel van harre haven,
Ende verdingheden lijf ende lede.
140 Daer was oec een Fransoys mede,
Die grave was ende van edelen gheslachte.
Om dat hi hem weerde met crachte,
En wilden die Torke niet leven laten.
Die bleef daer verslegghen inder straten.
145 Ene zijn dochter hi met hem hadde brocht,
Die een heylichdom soude hebben besocht
Te Rome, daerse haer bisscop sinde.
Haer man hadse ghelaten met kinde,
Daer hi was inden stride bleven doot.
150 Daer was si doe in groter noot:
Si sach verslaen haren vader.
Dat moestese ghedogghen algader
Ende nochtan vele meer daer toe,
Want si namen haer selven doe
155 Ende voerdense wenende ende claghende sere
Voor den coninc haren here,
Die hem so willecome was.
Doe hise sach, ghedacht hem das,
Doe hi vander coninginne sciet
160 In sijn lant, daer hise liet,
Dat si seide hoe gherne si name
Ene kerstijn joncfrouwe, of hire an quame,
Dat hise vinghe ende hise haer brachte.
Als hise sach ende hijs ghedachte,
165 Seide hi dat hise haer voeren soude,
Ende dede craieren dat hi varen woude.
Doe traken si alle te scepe waert.
Hem was wel verghaen haer vaert,
Si hadden ghewonnen herde vele,
170 Ende voeren wech met vollen zele
Ende worden in corter stont gheset
In Spaengen indie haven van Tolet.
Die niemare liep voren indie poort:
Die ierst ghevreischt, hi tellet voort;
175 Dus maket deen den andren cont,

Dattie coninc waer comen ghesont
 Ende alle die waren inde vaert.
 Die lieden liepen ter havenen waert
 Ende waren blide van haren maghen,
 180 Dat sise behouden comen saghén.
 Men ontfinc den coninc met groter eeren,
 Beide vrouwen ende heeren
 Ende der kindren volghden vele.
 Vrolike ghinc hi op die zele
 185 Ende beghan te deelen zijn ghewin:
 Somen gaf hi meer, somen min,
 Dat conste hi wel bescheidenlike.
 Doen nam hi herde hovesschelike
 Bider hant die ghevanghen vrouwe,
 190 Die int herte droech groten rouwe,
 Dat mochtmen wel an haer bekinnen;
 Die ghaf hi te deele der coninginne,
 Diese alte hant inde camere dede,
 Ende gaf haer orlof haren zede
 195 Te houden ende die selve wet,
 Die den kerstinen lieden was gheset.
 Haer wet hielt si alsoe redelike,
 Harre vrouwen dieneuse ghetrouwelike
 In allen tiden spade ende vroe,
 200 Want het stont haer daer toe,
 Si leerde haer Fransoys ghenoech;
 Soe bewarf si ende bedroech
 Dat si wart van groten love
 Beide inden lande ende inden hove;
 205 Het was goet al dat si wrachte.
 Dat si was van hoghen gheslachte
 Mochtmen an haer ghedochte merken.
 Tenen tiden soudese werken
 Haren heere den coninc ene baniere;
 210 Si wrachter in menighe diere;
 Indie middel wracht zire inne
 Met den coninc die coninginne.
 Daer wart die coninginne gheware
 An haer ghelaet, an haer ghebare,
 215 Daer sise sach roden ende bleiken
 Ende metten handen ten lanken reiken
 Ende menighe varwe ontfaen,
 Dat si met kinde was bevaen.
 Doe beghan sijt haer an tiën
 220 Ende bad haer, dat sijt soude liën,
 Of si kint droech, jeghen hare,
 Ende welctijt het ghewonnen ware.
 Doe seide sijt haer bescheidenlike.
 Die vrouwe seide dier ghelike,
 225 Dat si vanden selven stonden
 Hadde kint ghedraghen, ende si begonden
 Te rekenen, alsoe de vrouwen pleghen,
 Datsi even langhe hadden ghedreghen
 Ende binnen enen daghe soudén ghenesen,
 230 Ende even varinghe quite wesen.
 Die tijt leed also God woude,
 Dattie coninginne ghenesen soude
 Entie termt volcomen was.
 Eens Palmen sondaechs si ghenas

- 235 Van enen sconen knapeline.
Doe ghaven hem die maghesine
Uut haren boeken, na hare wijs,
Een sconen name ende hieten Florijs.
Dies selves daghes ghenas van kinde
- 240 Die ghevangen vrouwe, alsict bescreven vinde,
Ende brachte inde werelt een maghedijn.
Doe dedem hebben die moeder sijn
Na onse wet zijn kerstenhede;
Blancefloer zijt heten dede.
- 245 Doe waren die kinder beide gheboren,
Daer ghi daventure of selt horen.
Nu ghewan die coninc sijn kint
Soe lief ende hi haddet so ghemint,
Dat si peinsden, hi ende sijn moeder,
- 250 Wien zijt mochten bevelen vroeder.
Si mindent ghelijc haers selfs lijf,
Ende bevalent den kerstinen wijf,
Dat sijt soude houden ende voeden.
Maer men hiet haer des behoeden,
- 255 Dat sijt selve en soeghde niet.
Men bevalt te soghene ende hiet
Eenre heydenre voestre, diere toe dochte,
Dat si conincs kint soghen mochte.
Nu hadde die kersten die kinder beide;
- 260 Daer toe hadsi goede ghereide
In allen tiden spade ende vroe,
Ende dede, dat hem behoorde daer toe:
Te tide slapen, te tide waken,
Te tide haer bad ende bedde maken.
- 265 Soe lief had sise beide ghewonnen,
Dat wi ghelesen niet en connen,
Na dien datmen ghescreven vint,
Welc si hadde meest ghemint,
Soe haer dochter, soe des conincs zone.
- 270 Si was emmer dies ghewone,
Dat sise beide leide te samen.
Eer si tharen vijf jaren quamen,
Die minne scootse int herte richte
Ende wondese soe met enen schichte;
- 275 Dat schicht was van goeden ghewerke,
Ende deedse minnen even sterke.
Nu hoort vremtheit, die si daden.
Dat si te gader souden baden,
Herde goetliken si hem onder saghen,
- 280 Ende onder custen hem, daer si laghen
Beide te gader in ene wieghe.
Dat was al waer, ons en bedrieghe
Dese boec ende andre, daer wi inne
Al vinden ghescreven haer minne.
- 285 Als si waren comen tharen vijf jaren,
Van scoenre groten si beide waren
Ende tallen goeden werken ghekeert.
Diese ghewijst hadden ende gheleert,
Si waren waert van groten lone.
- 290 Die kinder waren beide so scone,
Datmen daer no in gheen lant
Soe scone twee kinder noit en vant.
Als die coninc hadde vernomen,

Dat zijn kint soe verre was comen,
 295 Dat het mochte ter scole ghaen
 Ende lettren kennen ende verstaen,
 Riep hi te hem sinen zone,
 Als hi dicke was ghewone.
 ‘Minne’, seit hi, ‘ic sal di ter scolen doen:
 300 Di sal leren meester Gaydoen,
 Een wijs meester ende een vroet.’
 Florise bedroefde herde zijn moet,
 Dat moeste hi daer te hant toghen;
 Hem braken die tranen uten oghen.
 305 ‘Soete heere’, seit hi, ‘en mach niet wesen:
 In sal moghen scriven no lesen
 No der leringhen niet verstaen,
 Ghi en doet Blancefloere met mi gaen.’
 Doe gheloefde hem al daer zijn vader,
 310 Dat hise zoude zenden beide gader
 Ter scolen, ende hi dede alsoe.
 Des waren die kinder beide vro.
 Men dedese ter scolen, ende si leerden;
 Si ghingen te gader ende si keerden.
 315 Van harre ouden, van haren daghen
 Consten si van minnen, die si plaghen,
 Menighen raet ende vele treken.
 Doe mochtsi vriliken spreken
 Haer ghelijc andren sinen wille
 320 Verholentlike ende stille.
 Si ghingen ter scole gestadelike.
 Si onder minden hem verholentlike.
 Als deen bi den andren niet en was,
 Vergat hi wat hi hoerde of las;
 325 Ende wat so men hem seggen hiet,
 Des en mocht hi onthouden niet.
 Ter minnen hadden si goede stade.
 Si waren beide van enen rade,
 Van ere scoenheit, van enen sinne,
 330 Ende even gestadech an die minne,
 Dat si oec dicke lesen horden
 Die treken, die ter minnen horden,
 Ende mense oec te lesene sette
 in Juvenale ende in Panflette
 335 Ende in Ovidio de Arte Amandi,
 Daer si vele leerden bi,
 Dat hem bequam ende dochte goet.
 Dus hadden si ter minne spoet.
 Die boeke dadense haesten so
 340 Ter minnen, dat si dicke vro
 Beide waren ende in sorgen groet,
 Dat si hadden liever te wesene doet
 Dan gesceden lange te sine.
 Dus leefden si in soeter pine,
 345 In soeten rouwe, in soeten bedwange.
 Die nachte dochten hem vele te lange,
 Die dage waren hem te cort vele
 Te harre bliscap, te haren spele.
 Sint dat si leren begonsten,
 350 Binnen vijf jaren die kinder consten
 Latijn spreken wel te maten.
 Doe mochten si in wege ende in straten

Ende in den hove seggen in Latijn
 Haerlijc andren den wille sijn,
 355 Dattie leeke niet en mochten verstaen.
 Dit hadden si so lange gedaen
 Ende der minnen so lange geplogen,
 Dattie niemare was gevlogen
 Ende ment seide openbare.
 360 Tierst dattie coninc die niemare
 Ghevreeschte, dat Floris sijn kint
 Blancefloere so hadde gemint,
 Dat hi el ne gene name
 Nemmermeer, die hem getame,
 365 Ocht mens hem gehingede ende liet also,
 Doe balch hi harde ende wart onvro.
 Het dochte hem wonderlike dinc.
 Erlike hi te sire vrouwen ginc
 Ter cameren, daer hise vant inne,
 370 Raet te nemene, hoe hi die minne
 Van den kindren mochte testoren.
 ‘Vrouwe’, seit hi, ‘wi hebben verloren
 Florise ons kint, so ict bevroede.’
 Die vrouwe was van gestaden moede,
 375 Te meer was sijs in groten vare:
 An sine varwe wart si geware,
 Dat hi gram was ende verbolgen,
 Ende peinsde hoe si hem mochte volgen
 Minlike ende met soeter spraken.
 380 ‘Ay here’, seit si, ‘bi welker saken
 Selen wi onse kint verliesen?
 Segt, ende wi selen kiezen
 Den besten raet, die wi mogen vinden.’
 ‘Vrouwe’, seit hi, ‘ic wil u ombinden:
 385 Floris heeft met al sinen sinne
 An Blancefloere sine minne
 So harde gekeert utermaten
 Ende seit, dat hise niet sal laten
 Alsoe lange als hi sal leven.
 390 Vrouwe, wildire raet toe geven
 Ende dunket u oec wel gedaen,
 Ic wille haer thoeft doen ave slaen:
 Alsoe dan die leede niemare
 Florise te voren quame van hare,
 395 Dat si doet es, so wanic wel weten,
 Dat hi haers al sal vergeten
 Ende sine minne an ene ander keren,
 Die hi minnen moge met eren.
 Dan willic, dat hi te sinen rechte
 400 Neme een wijf van hogen geslechte.’
 Tierst dattie conincinne vernam
 Die sake, die den coninc mesquam,
 Si was hoefsch ende goedertiere,
 Ende bepeinsde haer harde sciene
 405 Ende dachte, hoe si mochte verwerven,
 Dattie joncfrouwe niet soude sterven,
 Ende gesachten mochte des coninx moet.
 ‘Here’, seit sie, ‘dese raet es niet goet.
 Na dien dat gi segt dat staet,
 410 Salic ons geven betren raet.
 Machlichte Floris heeft gemint

So gestadelike dat hoefsche kint,
 Blancefloere, die scone es,
 Dat ic mi sere ontsie des
 415 Ende bens in harde groten vare,
 Tierst dat hi gevreischte die niemare,
 Dat hi lichte mochte bederven
 Ende van groten rouwe sterven;
 Dan ware onse scade ende onsen toren
 420 Meerre dan hi was te voren.
 Men gewons nemmer prijs no lof,
 Noch vrome en quamer nemmer of,
 Dat mense versloege, ende messate.
 Hets beter dat mense leven late.'
 425 'Vrouwe', seit hi, 'nu raet daertoe.'
 'Here, ic segt u wat men doe.
 Sijn meester sal hem siec maken
 Ende onmachtech: bi derre saken
 Seldine ter Montoriën ter scolen sinden,
 430 Daer te learne met andren kinden,
 Des sijn meester es genesen.
 Hi sal daer willecome wesen:
 Vrouwe Sante, die vrouwe vander port,
 Tierst datse dese sake hort,
 435 Dat hi ene kerstene heeft gemint,
 Ende hi daer omme si daer gesint,
 Si salse hem met liste verleden.
 Joncfrouwe Sibilie salne leden
 Onder die kinder, haer gespele,
 440 Die hi daer sal vinden vele,
 Dor te cortene sinen dach.
 Dies hi ne hort geen gewach
 Daer hi spelen nu mede pleget,
 Ende hem so na int herte nu leget,
 445 Dan sal hi beginnen coelen,
 Ende sijn herte in lanc so min gevoelen
 Van Blancefloere der starker minnen,
 Ende selke nuwe beginnen,
 Die hem die oude sal verdriven.
 450 Dus moghen die kinder levende bliven.
 Maer alse Floris dat sal gevreischen
 Hi sal wenen ende eischen,
 Dat men met hem Blancefloere
 Ter Montoriën ter scole voere.
 455 Des selen wi hebben goeden raet:
 Haer moeder sal maken een gelaet
 Ende een gebaer ocht si siec ware.
 Dit moet si doen: wi selent hare
 Bevelen vaste bi haren live,
 460 Dat si op haer bedde blive,
 Ende si bidde, dat men harre dochter
 Met hare late, want si haer sochter
 Ende bat bewaren dan een ander sal,
 Dus selen wi onse dinc vorachten al.
 465 Dan seldi geloven over waer,
 Dat gise hem selt senden naer
 Binnen viertien nachten, daer hi es,
 Ende hi niet en twivele des."
 Dit dede men harde verholenlike.
 470 Doe omboet die coninc haestelike

Florise, dat hi te heme quame.
 ‘Sone’, seit hi, ‘u si gename,
 U meester es siec ende heeft gelegen,
 Dat hi der clerke niet mach plegen,
 475 No der scolen onder winden.
 Bedi salic u ter Montoriën sinden,
 Daer seldi willecome sijn ende wel ontfaen;
 Ghi selt daer bliven enter scole gaen
 Ende leren lesen ende scriven.’
 480 ‘Here’, sprac Floris, ‘waer sal dan bliven
 Blancefloer?’ ‘Minne’, seit hi, ‘hier.’
 Hem liepen die trane over sine lier
 Ende began te weenne harde sere.
 ‘Dit en doet niet’, seit hi, ‘here;
 485 Dit gebod waer mi te swaer.
 Ghi en doet Blancefloere met mi daer,
 In salre mogen wonen niet.’
 Doe bad hem die coninc ende hiet,
 Dat hi blidelike voere:
 490 Hi soude hem senden Blancefloere
 Binnen viertien nachten oft eer.
 Dat minderde hem harde sijn seer,
 Al dede hijt node, hi lovet al dus.
 Doen dede sijn vader, die coninc Fenus,
 495 Roepen enen sinen camerlinc,
 Die listech was ende vroet talre dinc;
 Dien hiet hi varen met sinen kinde
 Ter Montoriën, daer hine sinde,
 Ende gaf hem al dies hem behoevede.
 500 Maer Floris sere droevede
 Ende weende al daer hi sciet
 Van Blancefloere ende hise liet.
 Doe al gereet was sine vaert,
 Voer hi wech ter Montoriën waert.
 505 Daer vant hi dien hertoge Goras,
 Dien hi willecome was.
 Vrouwe Sante ontfigene blidelike;
 Si dede harde hoefschelike
 Harre dochter, joncfrouwe Sibiliën,
 510 Heme leeden dicwilen
 Onder die joncfrouwen van der port,
 Dat hi soude horen selc wort,
 Ende hi bi lichte mochte gewinnen
 In die scole ene andre minnen,
 515 Daer hi hem selven bi soude verhogen
 Ende Blancefloere vergeten mogen.
 Men wijsde hem vele ende leerde,
 Daer hi lettelt toe keerde
 Sinen sin, so wat soet was.
 520 Al dat hi hoerde ende las,
 Altoes was hem die gedane te voren
 Van Blancefloere, die hi hadde vercoren
 Boven alle die hi nie gesach,
 Die hem so vaste int herte lach,
 525 Dat sine dede leven in groten bedwange.
 Die wile dochte hem lange,
 Beide bi dage ende bi nachte.
 Dicke versuchte hi harde onsachte
 Te halven woerde an sine sprake.

530 Dus leefde hi met ongemake,
 Ende clagede dicke sijn ellende,
 Eer die viertien nacht quamen ten ende.
 Also volcomen was die termt,
 Daer hi omme hadde gekermt,
 535 Entie viertien dage waren comen ten ende,
 Ende men hem Blancefloere niet sende,
 Doe was hi in sorgen groet,
 Dat si soude wesen doet.
 Doe was hi droever dan hi was eer.
 540 Die rouwe wies hem in lanc so meer,
 Hine mochte haers niet vergeten.
 Doe liet hi slapen ende eten,
 Beide dat eten ende dat drinken,
 Doghen begonsten hem ontsinken,
 545 Want heme sijn vleesch al ave ginc.
 Doe warts geware die camerlinc.
 Haestelike hi ten coninc sinde,
 Ende ontboet hem van sinen kinde.
 Die niemare hem harde mesquam.
 550 Hi wart wonderlike gram
 Ende riep die conincinne te hem.
 ‘Vrouwe’, seit hi, ‘en weet wie ic bem
 Dus wonderlike comen an dese dinc.
 Ons heeft ontboden die camerlinc
 555 Van onsen sone quade niemare.
 Nu siet, hoe menre best toe vare.
 In weet, ocht si bi toveriën
 Van Blancefloere, sire amiën,
 Ocht hi verwoet si selve Florijs,
 560 Dat si hem dus gedane wijs
 Sinen sin al heeft genomen.
 Men doese mi haestelike comen;
 Ic wille haer te hant doen thoeft af slaen.
 Hi saels lichte dan ave staen
 565 Ende der minne al vergeten
 Van hare, als hise doet sal weten.’
 Here God, hoe groet es die dompheit,
 Die de coninc heeft geseit,
 Datse toverie soude hebben gedaen!
 570 So tielic hadse die minne ontfaen,
 Doe hise tierst minnen begonste,
 Dat si no goet no quaet ne conste.
 Si mindene weder utermaten.
 Sint dat hise hadde gelaten
 575 Ende hi haer ontvoer ter Montoriën waert,
 Dat si nie sint blide en waert.
 Met pinen leidde si haer leven,
 Haer suchten ende haer beven
 Hadde haer deten al benomen,
 580 Maer des en hadsi niet vernomen,
 Dat dus gedane tale om haer was.
 Doe pijnde haer echter die vrouwe das,
 Hoe sise mochte ledegen vander doot.
 ‘Ay here’, seit si, ‘het ware sonde groet,
 585 Beide sonde ende scade,
 Dat men so scone een kint verdade!
 Hets beter, dat men Blancefloere
 Te Nicle ter merct te cope voere.

Daer Sijn comannen comen van verren,
 590 Die onlange selen merren.
 Alsi des worden geware,
 Dat si so scone es ende het wert mare,
 Si selenre haven vele omme geven.
 Doet dit, hets best, ende laetse leven.
 595 Si selense dan voeren so verre,
 Dat ghire nemmeer omme wert erre;
 Dan dorvedi manslachtech werden niet.⁷
 Doet hem die vrouwe so harde riet,
 Ende sijt erenstelijke woude,
 600 Seide hi, dat hijt doen soude,
 Ende omboet twee portren vander stat,
 Dien geboet hi ende gebat,
 Want si lustege comanne waren,
 Dat si te Nicle souden varen
 605 Ende met hem senden ende voeren
 Te cope die scone Blancefloere.
 Si gereidden haer vaert ende namen
 Blancefloere met hem, ende alsi quamen
 Te Nicle ende sise ter marct brochten,
 610 Doe vonden si comans, diese cochten
 Met groten scatte, met vele haven.
 Nu hoert, wat sire omme gaven,
 Dat willic u maken cont:
 Si gaven van goude sestich pont,
 615 Van zilvere hondert bi getale,
 Hondert pellene, hondert sendale,
 Hondert bliaude purper sanguine,
 Hondert mantele rode peline,
 Driehondert vogle, die goet waren:
 620 Hondert valken, haveke, sporewaren,
 Hondert ors groet ende snel.
 Si gaven oec, dat weetic wel,
 Na dien dat dystorie seit
 Ende gewaget die rechte waerheit,
 625 Enen cop gewraclit van goude.
 Die nu so gedanen maken soude,
 Hi soude groten cost doen daer toe.
 No daer te voren, no sident, no doe
 En sach nieman genen so goet.
 630 Nu hoert, wat daer an gemaket stoet:
 Daer stoet, hoe gedane wijs
 Des coninx sone van Troien Parijs
 Helenam voerde ende gewan
 Ende hem na volgede haer man,
 635 Die coninc Menelaus, verbolgen sere;
 Ende hoe Agamemnon leidde there,
 Des hi vele hadde utermaten;
 Entie Grieken Troien besaten,
 Ende si die mure met storme versochten,
 640 Ende hoe si van binnen weder vochten.
 An den scedel oec gemaket was,
 Hoe Juno, Venus ende Pallas
 Enen appel vonden van goude
 Ende streden, welc harre hebben soude;
 645 Want in den appel stont gescreven,
 Dat menne der scoenster soude geven;
 Ende hoe sijt keerden op Parise,

Dat hi t'vonnese te rechte wise,
 Ende hi sciede sonder gedinge;
 650 Ende hoe haer gelijc spreect sonderlinge;
 Ende hoe hem Juno behiet rijcheit vele;
 Pallas seit, dat sine maken wele
 Den besten riddre die ie gewan lijf;
 Venus behiet hem dat scoenste wijf,
 655 Die nie van moeder wart geboren;
 Ende hoe hi dat wijf heeft vercoren,
 Ende hoe hi den appel Venuse geeft,
 Ende seit, dat sine met rechte heeft.
 Opten scedel stont een carbonkel steen;
 660 Ens kelre so donker ne geen,
 Al eiser in licht no vier,
 Daerne in die hant hout die bottelgier,
 Hi maket so licht daer binnen,
 Dat men daer bi moge bekinnen,
 665 So wat haven soet moge sijn,
 Moraet, clareit ochte wijn.
 Dien carbonkel hadde in den voet
 Een vogel, die daer boven stoet.
 Die den vogel sach, hem dochte,
 670 Dat hi levede ende vliegen mochte.
 Desen cop makede Vulcanus,
 Dien ic hebbe bescreven dus.
 Het brachtene uut Troien Eneas,
 Doe die stat te storet was;
 675 Sint liet hine ere sire amiën
 In dat land van Lombardiën;
 Daer naer wart hi gegeven voert,
 Dat hi te Roeme quam in die poert,
 In des keisers stat, ende hi verstarf
 680 Vanden een opten anderen so menich warf,
 Dat hi den keyser was comen toe;
 Ende een dief hadden gestolen doe
 Ende hadden te Nicle ter merct brocht,
 Daerne die comanne hadden gecocht,
 685 Diene om Blancefloere gaven voert,
 Als ghi te voren hebt gehoert.
 Die comanne der joncfrouwen blide waren.
 So wel waenden si hebben gevaren,
 Mochten si te Babyioniën comen binnen,
 690 Dat sire twiscatte an souden winnen.
 Si voeren wech, ende haer vaert
 Beviel hem wel te Babyioniën waert.
 Tierst dat si te Babyioniën quamen,
 Blidelike si die joncfrouwe namen
 695 Ende gavense te prosente den ammirale,
 Dien si alte hant bequam so wale,
 Tierst dat hise met oghen sach,
 Dat hise hem tienvout met goude wach.
 Dies waren die comanne harde vro,
 700 Dat si hem was vergouden so.
 Si dancten hem ende namen orlof,
 Ende rumeden met bliscapen thof
 Die joncfrouwe heeft so goede seden,
 So goede gescepe van haren leden,
 705 Die oghen so scone, die huut so claer,
 So wale sit hare dat scone haer,

- Datter die ammirael merct bi
 Dat si van hogen geslachte si.
 Hi was gewone al sijn lijf,
 710 Elcs jaers te hebbene een wijf;
 Die seden, seit hi, sal hi breken
 Dor haren wille ende bespreken,
 Dat hise sal nemen ende houden te wive,
 Ende el ne gene bi sinen live
 715 Nemmermeer ne sal minnen.
 Hi deedse in enen tor binnen;
 Daer vant si scone joncfrouwen in
 Sevene ende twintech meer no min.
 Alle dien beval hi met goeder trouwe
 720 Goem te nemen te dier joncfrouwe
 Ende te dienen dagelijc.
 Doe seide hi ende bat haer gelijc
 Dat sise troesten ende haer seiden,
 Dat hi een jaer noch sal beiden
 725 Eer hi haer wille genaken,
 Ende hi dat doe bi derre saken,
 Dat si die seden daer binnen sal leren;
 Ende wilsi haren sin dan keren
 Them ende haers rouwen vergeten,
 730 Daer tenden mach si weten,
 Dat men hare verwedemen sal
 Dat lant van Babyloniën al,
 Ende mense sal cronen eerlike
 Ende makense vrouwe van den rike.
 735 Nu es Blancefloer in vremden lande
 Hoe sere wringt si haer hande
 Met groter clage, met groten wene!
 In al der werelt quam nie gene
 Clusenersse no so godelic wijf,
 740 Die so lettelt acht om haer lijf
 Also Blancefloer doet om dat hare.
 Sine weet van rouwen hoe gebaren;
 Hoe dicke seit si: 'keitivech wijf,
 Hoe sere rouwet mi mijn lijf!
 745 Mi heeft verloren die scone Florijs,
 Mijn soete lief, mijn soete amijs.
 Ter bliscap daden wi scone begin,
 Maer wi waren onlange daer in.
 Tierst leefden wi met soeten spele,
 750 Nu moeten wi droeven vele
 Ende bliven emmer in den toren.
 Die wile dat ic wart geboren,
 Die moet sijn vermaledijjt.
 Dit heeft beraden die leede nijt.
 755 Hi si vermaledijjt, diet beriet
 Dat men Florise van mi sciet.
 Ay nijt, hoe quaet es dine nature!
 Ochtu best enege creature,
 Dier goet of evel mach gescien
 760 Entie men mach horen ochte sien,
 Ende daer men toe moge spreken,
 So moet mi God over di wreken
 Ende moet di senden ter dieper hellen,
 Daer di die duvele moeten quellen
 765 Emmermeer al sonder ende.

Du heefs mi gesent int ellende;
 Ic wane, du Floris oec heves doet,
 Ochte bracht in also grote noet,
 Dat hem rouwet dat hi levet
 770 Dor den rouwe, die hi om mi hevet.
 Ay arme, twi segic om mi?
 En weet ic wel dat Floris si
 Van Spaengien eens heidens coninc kint?
 Al hebbicken domlike gemint,
 775 Ic weet wel dat hi mi niet geteme,
 Ende mi niet en bestaet van heme,
 Ende hem niet van mi te rechte;
 Hi es van so hogen geslechte,
 Dat ic sijns werdech niet en bem,
 780 Maer dat hi mi mint ende ic hem.
 Florijs mint mi utermaten,
 So doe ic hem, in caent gelaten;
 Mijns en canic raet geweten,
 Sijns en canic niet vergeten.
 785 Mocht sijn dat ict gedade,
 Dat ic vergate so groter scade
 Ende mochte bliven sonder toren
 Van Florise, die ic hebbe vercoren,
 Dien ic so van herten minne,
 790 Dat waer groet cracht van minen sinne.
 Soete vrient, en mach niet sijn,
 Die rouwe sal bliven int herte mijn;
 Beide bi dage ende bi nachte
 Saltu sijn in mijn gedachte;
 795 Alsic dijns genoeme ende gewage,
 Daer bi cortic mine dage;
 Die rouwe sal bliven met ons beden.
 Talrerst worden wi gesceden
 Bi groten nide, wel soete vrient.
 800 Du best so hoefsch, du heefs verdient,
 Datti alle die gene minnen
 Van dien lande, die di kinnen.
 God ware werd van grote lone,
 Die di maecte: du best so scone,
 805 So hovesch, so goet, so goedertieren,
 Men soude cume vinden hem vieren
 In der werelt, die di geliken.
 Du vermaets di getrouweliken,
 Dattu mi niet en souds begeven;
 810 Nu moetic dor dinen wille leven
 Sonder bliscap emmermeer.
 Dese rouwe ende dit grote seer
 Ne magic meer nu verwinnen,
 Floris, en si bi diere minnen.
 815 Al dus heeft Blancefloer geclaget
 Dien rouwe, die si int herte draget,
 Al daer si es in vremden lande.
 Vor haer herte leit si haer hande,
 Haer dunct dat hare herte sal breken,
 820 Van rouwen mach si niewet spreken.
 Die joncfrouwen, die bi haer saten,
 Ende sagense so harde meslaten,
 Entie grote clage hoerden,
 Si troestense met soeten woerden

825 Ende seiden, si dorste haer niet ontsien,
 Haer en soude maer al goet gescien.
 Nu latic van Blancefloere bliven,
 Ende wille u seggen ende bescriven
 Vanden portren, diese brochten
 830 Ter marct te Niele ende daer vercochten.
 Si hadden haers heren gebod gedaen,
 Haer dinc was hem wel vergaen.
 Si hadden gewonnen harde vele
 Ende keerden weder met groten spele.
 835 Met groter bliscap mense ontfinc,
 Ende gavense op haren here den coninc,
 Als hi geboet ende woude,
 Dat silver metten groten goude
 Daer toe die pellene entie sindale
 840 Die heme bequamen harde wale,
 Die bliaude purper sanguine,
 Die mantele rode peline,
 Die valken, die haveke, die sporewaren,
 Die ors, die harde goet waren;
 845 Den guldinen cop si daer toe gaven,
 Die werd was vele haven.
 Dien nam die coninc in sijn hant;
 En was geen so goet in sijn lant,
 Ende alle, die waren in die zele,
 850 Si prijsdene ende besagene vele.
 Nu hoert, wat doet die conincinne:
 Si was noch droeve in haren sinne,
 Dies en nam si gene ware.
 ‘Here’, seit si, ‘noch ben ic in vare
 855 Ende ontsie noch ander ongeval,
 Alse Floris weder comen sal
 Ende om Blancefloere sal vraghen,
 Wies wi dan best over een draghen,
 Dat wi antwoorden, waer si es.
 860 Ic ontsie mi ende sorge des
 Alse hise hier niet en vint
 Die hi so van herten mint,
 Dat hem die droefheit entie smerte
 So vaste moge liggen int herte
 865 Ende hi den rouwe gewinne so groet,
 Dat hi hem selven sla te doet
 Ocht in eneger manieren verdoe.
 List ende raet behoeft daer toe,
 Wat men hem best geseggen moge,
 870 Daer men sine droeve herte bi verhoge
 Ende menne met list levende behoude.
 Verliesen wine, hets bi onser scoude.’
 ‘Vrouwe’, sei hi, ‘gi segt wel,
 Ic does uwen raet ende niet el.’
 875 ‘Here’, seit si, ‘gi selt doen touwen
 Een graf ende dat van marbre houwen,
 Beide van marbre ende van kerstale;
 Dat doet maken ende bewerpen wale
 Beide met zilvere ende met goude.
 880 Dan mach menne ontbieden houde,
 Ende als hire omme vraget, so mogen wi
 Doen seggen, dat si begraven si.
 Hi en sal niet lange merren,

Dat mochter ons lichte ane werren,
 885 Des selen wi te harder haesten daer mede.⁷
 Te hant die coninc ombieden dede,
 Na dien dat sijn moet gedroech,
 Goede meestre ende diere genoech,
 Ende daer toe diere goutsmede.
 890 Hi wijsde hem ene scone stede
 Ende seide, dat si namen goem.
 Doe begonnen si werken onder enen boem
 Vor enen monster een eerlijc graf,
 Daer men wonder mag seggen af.
 895 Het was van kerstale ende van marberstene,
 En was creature ne gene
 Si en stonder in gescreven:
 Die vogel die in die lucht sweven,
 Serpente, liebarde met andren dieren,
 900 Ende vissche die in der rivieren,
 In des zeewes gronde swemmen.
 Met dieren stenen ende met gemmen
 Scierden die goutsmede haer werke.
 Ten hoefden setten si opten serke,
 905 Daer ment best moge bescouwen,
 Een beelde van finen marbre gehouwen,
 Beworpen van zilvere ende van goude
 Ende van varwen menichfoude,
 Blauwe, roet, gelu ende groene.
 910 Bider wijsheit van Salomoene
 Ende bi haers selfs list groet
 Makeden sijt, dat emmer boet
 Sijn hant ter sonnen waert geredt,
 Al waest metten swerke bedect;
 915 Ende also die sonne daer ane sceen,
 Sone was man in die werelt geen,
 Die so claer hadde die oghen
 Dat hi den scijn mochte gedogen.
 Si setten midden op dien sarc
 920 Twee kinder, die werd waren meneger marc,
 Ocht mense vercopen soude.
 Si waren al gewracht van goude
 Ende waren harde rijelijc.
 Deen was Florise ane gelijc;
 925 Dat ander stoet in diere gebare,
 Ocht Blancefloer sine amië ware.
 Blancefloer hadde van goude roet
 In die hant ene rose, die se boet
 Ende hilt vor dansichte haers amijs.
 930 Al dies gelike hilt Florijs
 Ene lylie vor sire amiën.
 Die bloemen waren bi meestriën
 Naturlic gemaect ende scone.
 Haergelijc hadde ene guldene crone
 935 Opt hoeft wonderlike goet.
 In Florijs crone een carbonkel stoet,
 Diet so licht om hem maecte,
 Weltijt sore iemen bi genaecte,
 Dat hi also claer daer bi gesach
 940 Ocht sonne scijn waer ende middach.
 Hoert noch wat men lesende vint:
 Daer mocht men sien den wint

Ende lange pipen, daert waide dore;
 Alle den genen, diere leeden vore,
 945 Dochtet wonderlike dinc.
 Van den winde, die dor die pipen ginc,
 Waest so gemaect met luste,
 Dat deen den andren dicke custe,
 Beide custe ende helsede vele.
 950 Al waiende stoeden si met spele.
 Als die wint weder gelach,
 Haer gelijc bleef staende ende sach
 Vriendelijc ins anders oghen.
 Doe begonden si die bloemen toghen,
 955 Die si in haer hande droeghen;
 Als ocht si hem onder loeghen
 Ende leefden, also gebaerden si;
 Dat dochte hem allen dier waren bi.
 Daer was oec een boem geplant,
 960 So gedanen vint men genen int lant,
 Die was geset int graf ten hoefden;
 Sine swige bloeiden ende loefden
 In allen tiden van den jare,
 Dat was die waerheit openbare.
 965 Dien boem willic u noemen:
 Hi hiet ebenus, sine bloemen
 Waren wit ende roet;
 Sijn hout hadde nature groet:
 Al warp ment in een vier binnen,
 970 En mochte vier no brant gewinnen;
 Sine loever gaven oec
 Den soetsten roke, dien ie man roec,
 Ende soeter dan wi geseggen connen.
 Ten voeten stoet oec jegen der sonnen
 975 Een boem, die heet tyrebijn;
 Sijn roke mochte niet soeter sijn.
 An die rechter side stoet een crismier,
 Ende an die luchtre een balsemier,
 Die gerechte balseme gaf;
 980 Daer mocht men die balseme sien vallen af;
 Van den crismiere droep crisme neder.
 Van dien tween bomen en was no weder,
 Hi en gaf den roke so goet,
 Dat hem dochte dier onder stoet,
 985 Dat hi ware int paradijs.
 Die dese viere bome plante, was wijs.
 Alle die gode, die waren doe
 Doe hise sette, hi beswoerre toe.
 Die gode die daden die boeme groeien,
 990 Alt jaer loeven ende bloeien.
 Daer boven plaghen altoes te sine
 Ende in te singene vogelkine,
 Die nie en worden so bedwonghen,
 No somer no winter, si en songhen.
 995 So soete geluut si onder hem maecten,
 Weltijt dat si twee daer genaecten,
 Eneghe joncfrouwe met enegen jongelinge,
 Die gelieve waren onderlinge,
 Die hovesch ende naturlec waren,
 1000 Die moesten te hant haer minne baren;

Van selker naturen was die sanc,
 Tierst dat si horden dat geclanc,
 Si liepen te samen haestelike
 Ende onder custen hem vriendelike.
 1005 Die minne was soeter, die si dreven,
 Dan ic u telle of vinde gescreven.
 Maer was een dorper ocht een dore,
 Als hi lieden soude daer vore,
 Tierst hi hoerde der vogle sanc,
 1010 Hi gewan daer af so groet bedwanc,
 Dat hi hem gere minnen daer naer
 Ne onder want, maer al daer
 Moest hi slapen ter selver stede,
 So besweken hem alle die lede.
 1015 Dese boeme stoeden alle viere
 Om dat graf, dat so diere
 Was ende so goet, dat ict geprisen
 Niet en mach na sire wisen.
 Om ene joncfrouwe was niene geen
 1020 So goet gemaect; menich rijclec steen
 Waser an geset, daer dogede an lagen
 Ende oec miracle te doene plagen:
 Sofiere, jogonten, calcedoniën,
 Miraude, bericolen ende sardonon,
 1025 Jaspn, crisoliten, diamanten,
 Ametisten, topasen, jocanten.
 Met dieren lijsten waest graf bevaen.
 Daer mocht men oec sien ane staen
 Lettren al gescreven van goude,
 1030 So openbare, wie so woude
 Ende lesen conde, dat hi las.
 Nu hoert, ic seggu wat dat was:
 Daer stont: 'Hier leget Blancefloer
 In dit graf, op desen vloer,
 1035 Die de jonchere Floris, dat scone kint,
 Met gestadeger herte hadde gemint.'
 Doe dede die coninc over al gebieden
 Van sinen lande alle den lieden,
 Kint ende kinne, man ende wijf,
 1040 Also lief als hadden haer lijf,
 Dat niemen der waerheit soude liën
 Jegen Florise van siere amiën,
 Ende niet soudn seggen el van hare
 Dan dat si doet ende begraven ware.
 1045 Doe ontboet men Florise dat hi quame.
 Die boedscap was hem wel gename;
 Hi gereidde hem ende nam orlof
 An alle die gene, die waren int hof.
 Willike keerde hi te lande weder.
 1050 Hi reet in die zale; daer beette hi neder;
 Hi groete sire moeder ende sinen vader,
 Ende daer na dandre alle gader.
 Hi vraechde te hant om sire amiën;
 Hem antworde niemen no dorste liën
 1055 Die rechte waerheit, also mense wiste.
 Doe hise niet sach ende hise gemiste,
 Wart hi vervaert ende sere ondaen
 Ende liep wech ter cameran saen,
 Daer hi haerre moeder in bevoer.

- 1060 'Vrouwe', seit hi, 'waer es Blancefloer,
 Mine amië, die ic hier liet?'
 'U amië, des en weet ic niet.'
 'Ghi houd u sceren.' 'In doe.' 'Gi doet.'
 Die vrouwe wart droeve in haren moet,
- 1065 Alsi hoerde gewagen van harre dochter.
 Florise wart in lanc so onsochter:
 'Roepse mi', seit hi, 'haestelike!'
 Si antwerdde wider vroedelike
 Ende seide, sine wiste niet waer si ware.
- 1070 Hi wart in lanc so meer in vare:
 'Vrouwe', seit hi, 'ghi doet guaet,
 Wijstse mi ende doet den raet
 Dat ghise mi haestelike doet sien!'
 Does ander raet en mochte gescien,
- 1075 Hi en moeste iet van haer weeten,
 Seide si, also haer was geheten,
 Dat si doet ende begraven ware.
 Doe en wilde hijs niet geloeven hare
 Onthier ende sijt hem swoer.
- 1080 'Ay mi', seit hi, 'es Blancefloer
 Mine wel soete amië doet?'
 Hi wart in dansichte harde roet,
 Daer na so wonderlike bleec,
 Dat sine varwe enen doden geleec.
- 1085 Doe moest hi al met allen swigen,
 Want hi began daer neder sigen
 Ende viel in onmacht optie erde.
 Die vrouwe haer dies ververde
 Ende gaf enen crijt harde luut,
- 1090 Dat ment in den hof ende daer uut
 Mochte horen gereedelike.
 Doe quam gelopen haestelike
 Beide gader ter cameren binnen
 Die coninc metter conincinnen,
- 1095 Ende dreven groet seer ten selven stonden,
 Daer si haer kint in onmacht vonden.
 Floris lach lange in onmacht;
 Als hi bequam ende hem wart gesacht:
 'Ay mi, wat heeft mi die doet geweten,'
- 1100 Seit hi, 'dat si mijns heeft vergeten
 Ende Blancefloere nam? Sine dede niet wale:
 Noch biddic haer dat si mi hale,
 Ende si mi lede ende wise
 Int gebloeide velt ten paradise,
- 1105 Daer ombeit mijns haer ziele.
 Wat waendi, ocht so gevele,
 Hoe blide ic van haer wesen soude!
 Ay arme, ocht mi leiden woude
 Tharen grave iemen goeder!'
- 1110 Doe namen die conincinne, sijn moeder,
 Ende leidden selve al daer,
 Daer si hem seide over waer
 Dat Blancefloer begraven lach.
 Tgraf doctem scone, daer hijt sach.
- 1115 Hi vant die lettren ende las
 Wat so daer ane gescreven was.
 Hi las: 'Hier leget Blancefloer
 In dit graf, op desen vloer,

- Die de jonchere Floris, dat scone kint,
 1120 Met gestadeger herten hadde gemint.
 Doe sach hi kinder lachgende staen,
 Van rouwen wart hi so ondaen,
 Dat hi drie werf beswalt achter een,
 No mochte spreken wort ne geen,
 1125 No mochte sien no antwerden.
 Sijn moeder stont daer te jegen werden.
 Als hi bequam them selven weder,
 Vor die kinder ginc hi liggen neder
 Ende weende ende claegde sijn ongeval groet
 1130 Van Blancefloere ende van haerre doet.
 ‘Ay Blancefloer’, sei hi, ‘Blancefloer,
 Sident dat ic van di voer,
 Leefdic met groten ongemake.
 Wistic op wien, hoe gerne ict wrake,
 1135 Dat ic di dus hebbe verloren.
 Wi waren in enen dag geboren,
 Ende gewonnen in ere nacht
 Dus waest gerekent ende geacht
 Gehouden ende geleert te samen,
 1140 Onthier ende wi so verre quamen,
 Dat men verriet ende sciet ons beden.
 Met rechte soudwi henen sceden
 Vander werelt binnen enen dage.
 Niemen wancons mi, dat ic di clage.
 1145 Ic ben serech utermaten,
 Te minen live heefstu mi gelaten
 In rouwen ende in groten wene.
 So hovesch en sach nieman gene
 In der werelt, no soeter wijf.
 1150 So scone, so soete was dijn lijf,
 Dat ict geseggen niet en can.
 Ic wane dat in dese werelt man
 So vroet ne geen es, die can gescriven
 Te rechte die scoenheit van dinen live.
 1155 Du waers spiegel van al den rike;
 Du hilts di harde suverlike.
 Nie gewan wijf so goede seden
 Als du hads, no so scone leden,
 So scone ogen, den mont so soete,
 1160 So scone antwerde, so scone groete.
 Du verwons met dogeden al dine gespele,
 Du hads gemaect vriende so vele,
 Dat si di loveden ende minden
 Ende priseden alle, die di kinden.
 1165 Niemen darf mi wanconnen dies,
 Dat mi nie verleedde no verwies
 Dat ic di minde gestadelike.
 Wi onder minden ons verholenlike:
 Beide met scriven ende in Latijn
 1170 Dedic di verstaen den wille mijn
 Ende minen raet, so dadestu mi,
 Dat sijs niet verstonden dier waren bi.
 Ay doet, hoe nidech ende hoe sure
 Sijn dine seden ende dine nature!
 1175 Du best mordadech als een dief,
 Du haets die di hebben lief,
 Maer siestu iemen leven met spele

Ende der bliscapen hebben vele,
 Dien biedstu storm ende wijch
 1180 Ende sets an hem dinen crijch;
 Dien neemstu en werpsen openbare
 Uter bliscapen, daer hi gerne in ware.
 Maer roept di een arm keytijf,
 Die onwerd heeft sijn arme lijf,
 1185 Dien oec selden goet gesciet,
 Te hem en wiltu comen niet.
 Des heefstu enen vrenden sede:
 Du en wils die di volgen mede,
 Dat mach men an mi merken wel.
 1190 Jc roepe, ende du best so fel,
 Dattu mire clage niet wils horen.
 Ic sal mi harde cume verhoren,
 In sal di soeken ende vinden gereet.
 Ic sal doen na dien dat mi steet,
 1195 So waer so ic mi sal bewenden.
 Eer dese dach sal comen ten ende,
 Salic mi selven nemen dat lijf.
 Ens in der werelt man no wijf,
 Hi en mogre lichte bewerven,
 1200 Dat hi hem selven snieme doe sterven.
 Ic sal mi doden, ic hebbe die geweld
 Ende varen int gebloeide velt,
 Daer Blancefloeren siele jegen die mine
 Gadert ende leset bloemekine.’
 1205 Doe rechte hem Floris van den grave,
 Niet verre bleef hi staende daer ave;
 Tenen griffie voedersele hi vinc
 Daer ene guldine griffie in hinc,
 Die hem hadde gegeven Blancefloer
 1210 Op minne, doe hi van haer voer.
 Also Floris die griffie uut trac,
 Hi hiltse vor hem ende sprac:
 ‘Dese griffie, Blancefloer, daeddi maken
 Ende gaefse mi bi derre saken,
 1215 Als icse dan saghe, dat si woude
 Dat ic haers gedinken soude.
 Nu leget mijn troest an di allene,
 Du salt mi lossen uten wene,
 Daer ic in ben, ende nemen mi dat leven,
 1220 Al ne waerstu mi niet daer toe gegeven.
 Haest, dats wesen sal, dat doe.’
 Metten woerde droech hise hem toe
 Ende wildse te sire herten steken inne.
 Dit sach sijn moeder, die conincinne,
 1225 Ende liep te hem waert ende prant
 Haestelike die greffie uut sire hant.
 Nu hort, hoe sine daer na begonste
 Te castiene, alsi wel conste:
 ‘Floris’, sei si, ‘wel lieve kint,
 1230 Hoe domplike heefstu gemint
 Ende best keytijf van dinen live,
 Dattu dor die minne van enen wive
 Di selven wilds verslaen ter doet
 Ende dogen dor haer die grote noet.
 1235 Ens in der werelt niemen altoes
 No verwoet no sinneloes

- Hi en hadde liever in grote pine
 Blint ende doef ende stom te sine
 In dese werelt emmermeer
 1240 In rouwen ende in groet seer,
 Dan te dogene die bitter doet:
 Die anxt van haer hi es so groet.
 Wat waenstu datti soude vromen
 Dattu di versloeges? Waenstu dan comen
 1245 Int gebloeide velt int paradijs?
 Neen du niet, dies benic wijs,
 Dat en sal di niet mogen gescien,
 Daer en saltu Blancefloere niet sien:
 Daer es binnen so grote core,
 1250 Dat men hem allen verseit die dore,
 Ende menre niemen wille gehoren,
 Die besondecht sijn te voren.
 Du salt dijn woninge kies en elre,
 Ende varen ter helle in den donkren kelre,
 1255 Daer Biblis es ende Dido,
 Die so serich sijn ende so onvro,
 Datsi met clagene die wincle vervuilen.
 Daer soeken si ende soeken sullen
 Emmermeer ende niewet vinden
 1260 Haer amise, die si minden
 Ende so sterke minne droegen,
 Dat sire hem selven omme versloegen.
 Floris, nu hebt goeden troest:
 In toewaert bestu wel na verloest;
 1265 Di sal noch vele goeds gescien:
 Ic wane, du salt noch levende sien
 Blancefloeren, diere amië;;
 Ic weet noch selke ersatrië,,
 Dat icse bider cracht, dier leget ane,
 1270 Levende weder gewinnen wane.’
 Doe ginc si wech ten coninc waert
 Rouwech ende sere vervaert.
 ‘Here’, sei si, ‘hoe gerne ic u bade,
 Dat ghi ons kints hadt genade.
 1275 Siet hier die griffie, die hi hadde geset
 In sijn herte te stekene; ne haddict belet,
 Hi ware doet te derre stede.
 Ic was daer bi ende ic dede
 Den raet dat ics hem bi liste
 1280 Ontrac, eer hijs selve iet wiste.’
 ‘Vrouwe’, seit hi, ‘nu en weest niet te ga:
 Ic wane, hi hem selven niet versla;
 Ghi selt varinge sien dat hi sal
 Sire sericheit vergeten al.’
 1285 ‘Here’, seit si, ‘dan mach niet wesen:
 Van den rouwe sal hi cume genesen,
 En si dat hi sterve ende niet eer.
 Wine hebben al der kinder meer
 Dan hem, ende ocht wi dat verslaen,
 1290 Het sal ute breken saen,
 Dat si bi ons, ende die niemare
 Sal lopen ende worden mare.
 Dan sal groet sijn onse scande
 Ende onse lachter in allen lande.’
 1295 ‘Vrouwe’, seit hi, ‘het ware quaet,

Dadics el dan uwen raet;
 Van hem beden volgics u.’
 ‘Here’, seit si, ‘wel segdi nu.
 Wi moghen oec weten wel gerede,
 1300 Dat wise te gader selen hebben bede
 Ochte gader beide verliesen
 Van desen moeten wi dat beste kiesē.’
 ‘Vrouwe’, seit hi, ‘so segget heme,
 Dat hi ne genen rouwe neme
 1305 Ende hi blide wese ende vro,
 Want die rechte waerheit draget also,
 Dat Blancefloer sine amië levet,
 Die hi harde gemint hevet.’
 Si keerde haer omme ende loech,
 1310 Der woerde dochten haer genoegh,
 Ende ginc te Florise weder allene.
 ‘Sone’, seit si, ‘niet en wene,
 Ic sal di seggen ende liën
 Die rechte waerheit van dire amiën:
 1315 Si levet, daer es niet int graf.
 Wi hebben di geseit logene daer af,
 Ende daden seggen beide gader
 Bi onser lust, ic ende dijn vader,
 Dat si doet ware. Dat wi dat seiden,
 1320 Daer bi waenden wise di verleiden.
 Wi waenden, als duse doet souds weten
 Dattu haerre minne souds vergeten
 Ende nemen dan eens coninx dochter;
 Des souden wi hebben geleeft te sochter
 1325 Dan ochti Blancefloer bleve te wive
 Emmermeer te dinen live.
 Om dat si onedel ende kersten es,
 Entijn vader wilde niet gehingen des
 Dat si dijn wijf soude wesen bleven,
 1330 Wilde hise verdoen; maer hi lietse leven
 Bi den rade, die wi hem rieden,
 Ende bevalse comannen ende deedse bieden
 Te cope ter marct, daer hise sande.
 Daer cochtense comanne van verren lande
 1335 Met groten scatte haestelike,
 Ende voerdense wech in vreemden rike.’
 ‘Vrouwe’, seit hi, ‘segdi mi waer?’
 ‘Jaic’, seit si al sonder vaer
 ‘Ic salt die doen sien ogelinge.’
 1340 Doe deetsi roepen jongelinge,
 Die dapper waren ende starc.
 Ende dede oplichten den sarc.
 Also Floris niet en vant daer onder,
 Hi dankes Gode, het doctem wonder,
 1345 Doe seide hi dat hi wilde leven.
 Daer wart die rouwe sciēre verdreven
 Vander bliscap; hi wart so blide,
 Dat hi hem vermat te verne sonder bide
 Ende ne ghere rasten onder winden,
 1350 Hi en soudse soeken ende vinden,
 Waer sose ware, genendelike
 Ende brengense weder blidelike.
 Maer hi des niet merken woude,
 Wat pinen hi daer omme dogen soude,

- 1355 Ende hoese hem soude werden te sure.
 Dat seide Diederic, die dese aventure
 In Dietsche uten Walsche vant,
 Dat menre soude lettel vinden in dlant,
 Die souden willen geloeven dies,
- 1360 Dat iemen so sot ware ende so ries
 Ochte van so coenen sinne,
 Die soude dorren dor enege minne
 Die grote coenheit doen, die hi sal bestaen.
 Vander bliscap, die hi heeft ontfaen,
- 1365 Sone roeket hem wat over geet.
 Hi gaet ten coninc, daer hine weet,
 Ende sijn moeder emmer an sijn side.
 Hi gaet serech ende hi gaet blide,
 Om Blancefloere serich ende erre,
- 1370 Dat si es gesent so verre,
 Ende andersins blide dat si levet.
 ‘Here’, seit hi, ‘ic bidde u dat gi mi gevet
 Orlof te varne, ic wilse soeken,
 Blancefloer, wat darf mi roeken,
- 1375 In welken lande ic mi bekere?
 Des icse vinde; noch biddic, here,
 Beide u ende mire moeder,
 Dat ghijs mi noch maect vroeder
 End mi geraet, alse mi gedoge,
- 1380 In welken lande icse vinden moge.’
 Doe seide hem haergelijc ende swoer,
 Dat sine wisten waer si voer.
 Doe lachterdet die coninc ende seide, hoe quaet
 Hadde geweest der vrouwen raet,
- 1385 Dat si riet, dat mense vercochte;
 Maer Floris dat beter dochte
 Dat si levede dan si doet ware.
 Si pensede om hem ende hi om hare,
 Want hi soude haer volgen, waer si doot,
- 1390 Ende genieten des selfs dies si genoet.
 Nu es die coninc harde verdroeft;
 Hem dunct dat hi raets behoeft
 Ende list, hoe hine behouden mach.
 Hi vloekede die wile ende den dach,
- 1395 Doe hise ter marct te cope sinde.
 So sere ontsach hi hem van sine kinde,
 Dat hijt om hare verliesen soude,
 Ende hise gerne weder copen woude
 Twivout dierre dan hise vercochte,
- 1400 Waer iemen diese hem weder brochte.
 Hi vloekede oec harde den selven tijt,
 Dat hi moeste sijn vermaledijt,
 Doe hi alerst harre moeder vant,
 Daer hi roefde in der kerstine lant.
- 1405 Noch bidt hi sinen sone, dat hi blive,
 Hi sal hem selke geven te wive,
 Die scone sal sijn ende van hogen magen,
 Die crone met eren moge dragen.
 ‘Here’, seit hi, ‘ocht gi mi mint,
- 1410 Sone gewages nemmer, bedi men vint
 In al der werelt wijf ne gene,
 Die ic minnen mach sonder haer allene.
 So ghi mi henen haestet meer,

So wi beide weder keren eer.
 1415 'Sone, nu hebt den orlof mijn,
 Na dien dats ander raet en mach sijn.
 Ic sal di helpen ende gewinnen al
 Datti daer toe behoeven sal:
 Rijclike pellene ende cleder van siden
 1420 Ende goede ors met dieren gesmiden,
 Daer toe gout ende silver te vullen
 Ende knapen, die di dienen sullen.
 Maer ic bidde di, dattu dies
 Goeden goem neems ende besies,
 1425 In welker maniere duse soeken salt,
 Ende ochti oec so gevalt
 Dattuse vints, in welker gebare
 Du di mocht vertogen dare,
 Ende hoe duse best salt mogen gewinnen,
 1430 Want grote list behort ter minnen.'
 'Here', seit hi, 'nu hoert na mi.
 Ic wane, dat dit die beste raet si,
 Die men daer toe gepensen can:
 Ic sal varen gelijc enen coman,
 1435 Die wille copen ende vercopen.
 Twelf someren selen vor mi lopen;
 So willic dat men bi uwen rade
 Die drie met silvere ende met goude lade;
 Dander drie selen dragen gemunte penninge,
 1440 Dat wi mogen onse teringe
 Ende onse wedden quiten te gereeder;
 Die twee selen dragen goede cleder,
 Pellene, samite, scarlaken diere;
 So willic dat dragen de viere
 1445 Bont werc, grau ende sabelijn.
 Metten twelf someren selen sijn,
 Dier goem selen nemen, twelf garsoene.
 Dit staet u alre best te doene.
 Met mi selen varen twelf scilt knechte,
 1450 Die mi connen dienen te rechte
 Ende goem selen nemen ten rossiden
 Ende ten orssen ende ten gesmiden.
 Ic wille oec een van uwen drossaten,
 Die milde es ende hem best can gelaten,
 1455 Ende daer toe uwen camerlinc,
 Die hovesch ende vroet es talre dinc.
 Dese selen mi ter noet geradech sijn
 Ende copen mijn eten ende minen wijn.
 Die twee portren willic voeren met,
 1460 Diese vercochten, want si weten bet
 Dan ic ochter enich ander coman voere,
 Ende weten oec bat van Blancefloere,
 Waer sise vercochten, ende hoe gedanen lieden,
 Ende waer si achterst van haer scieden.
 1465 Haer raet mach mi wel vromen.
 Wi selen seggen waer wi comen,
 Dat wi varen om copinge alse coman.
 Gevallet oec dats mi God an,
 Dat wire omme vragen ende eischen,
 1470 Ende wise ieweren mogen gevreischen,
 Ende wise mogen gewinnen met scatte,
 Ende men ons doe te wetene datte,

Wine selent om gene have laten,
 Wi en selenre omme geven utermaten
 1475 Der haven so vele, mogen wi met eren
 Ende blidelike weder te lande keren.
 Floris heeft sine tale gheënt.
 Die coninc hem droevelike omme went
 Ende doet gereiden ende gewinnen al,
 1480 Des hi in den wege behoeven sal;
 Hi gaf hem dat hi hebben woude.
 Ende alse Floris orlof nemen soude,
 Ende al gereet was sine vaert,
 Die coninc dede brengen een teldende paert
 1485 Al gesadelt, dat hi harde minde,
 Ende gaeft Florise sinen kinde.
 So gedaen ne vant men verre no wide
 In al der werelt: sijn een side
 Si was wit ende dander roet,
 1490 Dat dochte den menegen wonder groet.
 Sijn hoeft was al besprinct met bloemen
 Menegerhande, die ic niet can genoemen,
 Vele natuurliker dan ofse een man
 Met varwen hadde gemaket daer an,
 1495 Ende die nature hadt also te voren
 Gemaect ende wart daer mede geboren.
 Het was scone ende snel
 Ende harde fier, dat weet ic wel.
 Van den gesmide salic u seggen een deel.
 1500 Van spaenscen pellene was die paneel,
 Met siden gewracht, gestict, gescakiert
 Ende was utermaten geciert.
 Van den gereide die sadelbome
 Hadde een sadelere gemaect van Rome
 1505 Ende gesneden van visch rebben,
 Die van naturen rode varwe hebben.
 Daer mocht men merken an den snede
 Wonderlec werc ende benedechede.
 Van peline was al gewracht die coerture;
 1510 Daer was in gewracht menege creature,
 Onder vissche, vogle ende serpent.
 Twee darengerden waren den coninc gesent
 Van Poeliën, die toten gereide
 Wel voegeden ende waren sidijn beide.
 1515 Goud drade mocht mer in sien lopen.
 Men soudse harde diere copen,
 Die nu so gedane hebben woude.
 Die gespen waren zilveren, die tongen van goude,
 Van siden waren al te samen
 1520 Die sloppen die daer jegen quamen.
 Die vorboech, die daer toe behorde,
 Was ene rikelike gout borde,
 Binnen gevoedert van corduwane;
 Menegerande bellekine hinger ane.
 1525 Van goude waren die stegebande;
 Met rechte soudmen die hande,
 Diese wrachten, prisende loven.
 Hi hadde van beneden tote boven
 So wonderlec werc gewracht daer an,
 1530 Dat ict vertellen niet en can.
 Van den gereide hebdi gehört;

- Nu salic u een deel seggen vort
 Van den breidele, so ic best mach.
 Ic wane uwer geen nie en sach
- 1535 So rikeliken breidel bi sinen tiden.
 Thoefstool was al gewracht van siden,
 Daer ane stoet menich ledekijn,
 Deen van goude, dander zilverijn,
 Gewracht met meestriën alle.
- 1540 Stenekine alsoe kerstalle
 Stonden bendelike daer in geset,
 Een gouden belleken an elc let.
 Dat seiden, die de steenkine sagen
 Ende kinden, datter dogede an lagen
- 1545 Meer dans mi iemen geloeven soude.
 Die braken entie ketenen waren van goude,
 Tgebet was silverijn in den mont,
 Die togel siden, geweven ront;
 Twee goudine braken daer tenden hingen,
- 1550 Ende daer tenden dor die braken gingen
 Ten andren, ende an den togel hinc
 Van goude een wel gemaect rinc.
 Met desen gesmide gaf die coninc tpaert
 Sinen sone te helpen te sire vaert,
- 1555 Ende dede hem spannen twee goudine sporen,
 Die hi te sijns selfs boef hadde vercoren.
 Een vingerlijn hem sijn moeder gaf,
 Daer si hem dogeden vele seide af
 ‘Minne’, seit si, ‘ic bidde dattu altoes
- 1560 Minen raet niet en verroekeloes,
 Du en voers met di dit vingerlijn;
 Also lange alst over di sal sijn,
 En darfstu niet vruchten van quaden diere,
 No van watre no van viere:
- 1565 Dine sal mogen scaden wapen no geen man.
 Daer liggen oec meerre dogede an,
 Dies ic geloeve ende seker bem:
 Wie soet draget over hem,
 Ende soeket enege dinc gestadelike,
- 1570 Hi salse vinden, ende gewinnen sekerlike,
 Dat hi soeket spade ende vroe.’
 An sinen vinger deedsijt hem doe.
 Hi ontfinc ende dankes sire moeder
 Van so scoenre gichte ende so goeder,
- 1575 Daer hi Blancefloere mede waende gewinnen
 Ende weder te Spaengen bringen binnen.
 Hi nam orlof ende wilde varen.
 Daer mocht men sere sien mesbaren
 Ende utermaten wenen bede
- 1580 Vader ende moeder tien gescede,
 Haer hande wringen ende sliten haer haer.
 Alle die gene die waren daer,
 Si weenden ende hadden rouwe also groet,
 Als hi vor hem lage doet.
- 1585 Maer sijn moeder dreef den meesten ween
 Ende custen tienwerf al in een,
 Ende dicker hadde gedaen, maer haer benam
 Die coninc sijn vader, die totem quam,
 Ende custen oec an sinen mont
- 1590 Drie werf ter selver stont.

Emmer waren si in dien,
 Dat sine nemmermeer waenden sien.
 Hen gesciede alsijt ontsagen,
 Want sine nemmermeer en sagen.
 1595 Floris sach se so groten rouwe driven;
 Met Gode hiet hise alle bliven.
 Doe riepen si alle man ende wijf
 Ende bevalen te Gode sijn scone lijf.
 Hi voer wech soeken Blancefloere
 1600 Ende seide, en ware dat hise bevoere,
 Hi soudse soeken sonder inde
 Ende euwelike int ellinde.
 Nu es Floris comen buter stat
 Ende sine someren wel op haren pat.
 1605 Hi achte sijn dach vaerde ende sijn dinc,
 Ende nam raet met sinen camerlinc,
 Welcsins mense best tierst sochte.
 Die camerlinc seide, dat hem best dochte,
 Dat si voeren ter havenen daer Blancefloer
 1610 Metten comannen scepede ende voer.
 ‘Si voeren so lange dat sire quamen.
 Haer herberge si met enen portre namen,
 Die gewone was te herbergen coman
 Ende hovessche liede wel onthalen can.
 1615 Sijn gesate was buten harde rijclie,
 Binnen scone ende suverlic.
 Men stalde die paerde, ende dede hem geven
 Te vollen van hoie ende van even.
 Some gaen si ter marct als hem was geheten,
 1620 Om haren dranc ende om haer eten.
 Ter herbergen si genoech weder senden,
 Dat dierste eten, datsi te cope venden,
 Broet ende wijn ende als te vullen,
 Dat si ten etene behoeven sullen,
 1625 Ende doen gereden houde dat eten,
 Dat hadde hem Floris te voren geheten,
 Dien si eren ede groet heerscap houden.
 Si seggen, dat si coman sijn ende gerne wouden
 Tilike scepen ende over varen,
 1630 Ende an ander copinge haer goet bewaren.
 Als haer eten was gereet,
 Men rechte die tafeln, die waren breet,
 Men eisschede water, ende si dwoegen,
 Twee ende twee hem te gader voegen.
 1635 Die werd hadde therte vro ende blide,
 Dien jonchere sette hi neven sire side,
 Ende si begonden eten ende drinken.
 Daer mocht men doe den wijn sien scinken,
 Daer gingen die guldine coppe entie silverine,
 1640 Beide met clareite ende met wine,
 Onder heren ende knechten gemeenlike.
 Die te voren hadden geseten moedelike,
 Si dronken wel ende aten,
 Dat si der moetheit al vergaten,
 1645 Ende seiden, alsij gevoelden des wijns,
 Si hadden die herberge Sente Mertijns.
 Si loegen ende spraken haer ende geins.
 Maer Floris hadde al ander gepeins,
 Hine hadde bliscap no ioie gene

- 1650 Sonder om Blancefloere allene.
 Te hare waert hadhi emmer sijn gedochte.
 Binnen den etene hi sere onsochte
 Ende dicke om haer versochte,
 No eten no drinken dat hi mochte.
- 1655 So lettelt hi op sine hande sach
 Van den gepeinse, dat hem int herte lach,
 Dat hine wiste wedert was broet
 So vleesch, dat hi te monde boet.
 Dit dede hi so dicke ende so openbare,
- 1660 Dats die vrouwe wart geware.
 Haren here nopede si behendelike:
 ‘Here, en siedi niet, hoe droevelike
 Hem die jonchere gelaet ende versucht?
 In weet, wat hi peinst ede vrucht.
- 1665 Hine et geredelike no drinct wijn.
 Al seggen si dat si comanne sijn,
 Si sijn elre omme geport uut.’
 Doe sprac si te hem over luut:
 ‘Jonchere, ic hebbe gemerct an u,
- 1670 Van beginne van den etene tote nu
 Hebbics ware genomen ende geweten,
 Dat gi vele hebt gepenst ende lettelt geten.
 In weet niet wat u deert,
 Lichte waert te cope dat gi verteert.
- 1675 Oec sagic hier, des es niet lange leden,
 Ene joncfrouwe van den selven seden,
 Die mi dochte dat al dus voer;
 Haer selven noemetsi Blancefloer.
 Gi dinct mi harde geliken hare
- 1680 Beide van hude ende van hare.
 Van pensene hilt si gene mate.
 Ghi dinct mi van dien gelate
 Ende van der voeren, dat si mi dochte.
 Si versuchte over etene dicke onsochte
- 1685 Ende gewoech dicke eens haers amijs,
 Dien si harde minde ende hiet Florijs,
 Daerse omme was versent ende vercocht.
 Dat seiden diese hier hadden brocht,
 Dat sise voert vercopen wouden
- 1690 Ende te Babyloniën met hem voeren soudent.’
 Also Floris Blancefloer noemen horde,
 Hine gaf der vrouwe gene antworde.
 Van der groter bliscap, die hi ontfinct,
 Hine wiste wat hem over ginc.
- 1695 So harde verwandelde hem sijn moet,
 Dat hi enen nap met wine, die vor hem stoet,
 Met enen messe al omme sloech.
 Doe spraker die werd toe ende loech
 Te spele ende seide openbare,
- 1700 Dat hi boete sculdech ware,
 Dat hi omme sloech den wijn,
 Die mesdaet moeste gebetert sijn.
 Doe dede Floris reken in sine male
 Enen guldinen cop al metter scale,
- 1705 Die rijelic was ende harde groet.
 Blidelike hine der vrouwen boet.
 ‘Vrouwe, desen cop gevic u,
 Bedi gi hebt mi vertellet nu

- Van Blancefloere dierste niemare,
 1710 Die ic gevreischen conde van hare.
 Tote nu ne wisticse soeken waer,
 Nu salicse soeken, ende volgen haer naer
 Te Babyloniën in die stat, daer gise mi
 Hebt gewijst ende waent dat si si.'
- 1715 Die vrouwe nam den cop in die hant;
 Ic wane, menre lettelt so scone vant
 Te dien stonden in die port.
 Haren man gaf sine vort
 Ende dancte den jonchere van den lone
- 1720 Ende bad Gode, dat hi die scone
 Te sinen wille noch moeste gewinnen
 Ende weder bringen te lande binnen.
 Doe seide Floris, dat hi betren woude
 Die mesdaet, die hi bi sire scoude
- 1725 Optie tafle den wijn verstiet.
 Sinen drossate hi gebiet,
 Dat hi scinke den besten wijn
 Alle den genen, die daer sijn
 Binnen den huus, die wille drinken.
- 1730 Daer mocht men mildelike sien scinken,
 Daer gingen die guldene coppe al omme,
 Daer wart geradech ende vroet de domme,
 Daer dochte den bloden, dat hi es coene,
 Daers geen so arm onder die garsoene,
- 1735 Hem en dunct, dat hi si so rike,
 Dat hi den hogesten cume gelike.
 Met groter bliscap hebben si bracht
 Den tijt wel naer ter midder nacht.
 Doe ginc die jonchere een lettelt slapen.
- 1740 So daden scilt cnechte ende cnapen,
 Die van den wege waren gemoeit.
 Mettien waest hoge gevloeit,
 Die wint keerde hem omme int nort.
 Doe dede die verman roepen in die port,
- 1745 Ochtere enege coman waren,
 Die te Babyloniën wilden varen,
 Dat si ter havenen voeren daden
 Haer gewant, men soude die sceppe laden.
 Alsoe dit Floris hoerde, het bequam hem wel
- 1750 Ende wart blide, dat hem gevel
 Te Babyloniën so gereet te verne,
 Daer hi soude wesen gerne.
 Hi dede quiten dat hi hadde vertert
 Ende nam orlof an sinen wert;
- 1755 Met Gode hiet hise alle bliven.
 Sine someren dedi vor hem driven
 Ter havene waert, daer hi vant
 Goede sceppe ende werpte te hant.
 Doe seiden die meestre, dier waren an vroet,
- 1760 Dat si den wint hadden te seilne goet,
 Die lucht claer ende gestade weder.
 Tghetelt daden si breken neder
 Haren cnapen, dien sijt bevalen.
 Ten hunnen daden si tseil op halen,
- 1765 Some vingen si ten gerden ende some ten corden.
 Met enen gestaden winde van norden
 Rumeden si die havene van der stat.

- Nu hort wat Floris den stierman bat,
 Die van den scepe was geherst:
- 1770 Dat hine ant lant sette alrerst
 Dat hi in die stat te Babyloniën mocht comen.
 Bedi hem was geseit ende hadde vernomen,
 Dat van dien dage over dertech nacht
 Alle die coninge hadden geacht,
- 1775 Die van den ammirael hilden haer rike,
 Dat si ter feesten alle gemeenlike
 Te hove te Babyloniën souden varen,
 Alsi elcs jaers gewone waren;
 Mocht hi die feeste daer belopen,
- 1780 Hi soude sijn goet daer wel vercopen,
 Sine scarlakene ende sijn sidene cleder
 Vele te dierre ende te gereeder.
 Die stierman geloefde aldus Florise.
 Daer was in den scepe vele spise
- 1785 Van brode, van vleesche ende van wine,
 Alsoe met conincs kinde behoeft tsine.
 Si hadden wint te maten ende niet te vele
 Ende seilden acht dage met vollen zele,
 Sint dat sijs alre ierst begonsten,
- 1790 Dat si lant ne geen gesien en consten,
 No daden seil daar binnen striken.
 Eens anders dages sagen si bliken
 Ene roke, daer op was geseten
 Ene stat, die Blandas was geheten.
- 1795 Van der stat sach men in die zee
 Twintech milen verre ende mee.
 Daer seide die scipman over waer,
 Ware Floris met sinen gewande daer,
 Hi mochte binnen vier dagen vort
- 1800 Te Babyloniën varen in die port
 Ende met hem driven sine someren alle,
 Si en worden belet met ongevalle.
 Tierst dattie stierman versach de stat,
 Hi stierde derwaert den rechten pat,
- 1805 Die hi conste ende si gewonnen
 Die havene bi den lichte vander sonnen.
 Men galt den verman den verscat scone
 Ende gaf hem boven al sinen lone
 Meer dan hi eisschede ende hebben woude.
- 1810 Twintech marc van silvere ende tien van goude
 Dede hem selve hebben Florijs.
 Hem dochte, hi hadden gevoert int paradijs,
 Doe hine ant lant hadde geset,
 Dat hi vinden waende, hi en worde belet
- 1815 Bi andren ongevalle, Blancefloere
 Ende gewinnen, ocht hise bevoere.
 Sijn orsse ende sijn someren dede hi ontscepen,
 Sijn scrinen, sijn malen te lande slepen.
 Hi verwarf des avonts ende gewan
- 1820 Sijn herberge met enen riken man,
 Die menege wege waren cont.
 Hi hadde in die havene sinen drachmont
 Ende was gewone, dat hine laden dede,
 Ende als hi was geladen, dat hire mede
- 1825 In Spaengen ocht in andren lande voer.
 Mettien scepe was Blancefloer

Van Spaengen te Blandas over brocht
 Metten comannen, diese hadden gecocht.
 Ten selven huus hadsi gelegen ene nacht,
 1830 Daer Floris hadde te herbergen geacht.
 Daer mach hi andre niemare horen
 Van Blancefloere, die hi hadde vercoren.
 Tierst dat si ter herbergen quamen,
 Men hiet den cnapen dat si goem namen
 1835 Ten someren ende ten andren paerden,
 Datsise corenden ende wel bewaerden.
 Si vonden die herberge wel bewest
 Van dies hem behoefde best.
 Orscoren genoeg ende voeder.
 1840 Van so scoenre herberge ende so goeder
 Vant men quaden coeder daer,
 So wel waest bewist van spisen alt jaer.
 Si vonder genoeg broet ende wijn.
 Ende verken vleesch ende renderijn,
 1845 Gesouten ende ongesouten bede,
 Ende van menegen dinge scone gerede.
 Alsoe die scilt cnechte ende die garsoene
 Hadden gedaen dat hem stoet te doene,
 Haers selves gemaecs si doe plagen,
 1850 Want si waren verpijnt in negen dagen
 Ende binnen negen nachten in die zee;
 Des haeste men teten te mee.
 Daer vonden si oec in enen quaden sede,
 Want dammirael daer nemen dede
 1855 Harde swaren tol enen sinen seriant,
 Die tgerechte van hem hilt int lant.
 Waest recht, waest onrecht, si vertolden daer
 Van haren goede swaren vaer.
 Doe si haren tol hadden af gedaen,
 1860 Deten was gereet ende gingen dwaen.
 Die jonchere was int scoenste geseten.
 Doe dede men vort bringen dat eten;
 Men diende hem rijclie alrerst,
 Want hi van hem allen was geherst,
 1865 Met guldinen ende met silverinen vaten.
 Si dronken alle vrolike ende aten.
 Maer hi selve des lettel achte.
 Emmer hadde hi in sine gedachte,
 Daer hi omme was geporret uut.
 1870 Dit vernam die werd ende sprac over luut:
 ‘Jonchere, mi dinct dat gi lettel et;
 Ic wane u harde an u eten let
 Ende u harde mescomt in uwen moede
 Dese grote tol van uwen goede.’
 1875 ‘Here’, seit hi, ‘dat moechdi weten wel,
 Dat daer omme si ende niewer omme el,
 Dat ic dus peirse ende droeve bem.’
 Doe antwerde die werd ende sprac te hem:
 ‘Here,’ seit hi, ‘bi dire voeren gedinkes mi nu
 1880 Ende bi den gelate dat ic verneme an u:
 Hier was een geselschap van comannen tjaren,
 Die ic wane dat van Spaengen waren.
 In dese herberge lagen si enen nacht.
 Van Spaengen had icse vor mi bracht
 1885 Al hier in die port met minen drachmonde.

Alle waren si blide davontstonde.
 Maer daer was mede ene scone joncfrouwe,
 Die vele peinsde ende hadde rouwe,
 Dat sine mochte drinken no eten.
 1890 Blancefloer seidsi, dat si was geheten,
 Ende also noemdense, die met haer waren.’
 Floris was blide van der niemaren.
 ‘Ay here’, seit hi, ‘moechdi nu vort tellen
 Van dier joncfrouwen ende van dien gesellen,
 1895 Ocht gi iet vernaemt, hoe si hem berieden,
 Waer si souden varen, doe si henen scieden?’
 ‘Jonchere’, seit hi, ‘si achten te verne her vort
 Te Babyloniën in die port.’
 Doe dede Floris reken van scarlaken roet
 1900 Enen mantel, die hi sinen werd boet,
 Ende enen silverinen nap, beide vier nuwe:
 ‘Her werd, dese gichten sijn beide uwe;
 Derre seldi Blancefloere weten danc.
 Van harre minne hebbic so groet bedwanc,
 1905 Dat ic dor haren wille moet varen dolen
 In minen lande wart si mi verstolen,
 Ende nu weet ic waer icse vinden sal.
 ‘Here’, seit hi, ‘God geve hem ongeval,
 Die u beraden heeft dit leet!
 1910 God moetu u amië wisen gereet
 Ende moet u noch met haer geven
 Bliscap, spel ende lange leven.’
 Doe saten si over etene ende spraken
 Van desen ende van andren saken,
 1915 Maer Floris conde haers niet vergeten.
 Doe si genoeg alle hadden geten,
 Ende op waeren gedaen die scoenlakene,
 Floris geboet die bedden te makene.
 Selve ginc hi opt scoenste slapen.
 1920 Doe gingen te bedde heren ende cnapen.
 Daer Floris sliep, hem droemde sochte
 Om Blancefloere, want hem dochte,
 Dat hise met sinen ogen sach
 Ende hi in haren armen lach,
 1925 Si in den sinen, ende hi in den haren.
 Als hi ontspranc, wart hi geware,
 Dat het droem was ende logene al.
 Doe vloecte hi sere sijn ongeval,
 Dat die bliscap te niete bleef,
 1930 Die hem dochte dat hi dreef.
 Die nacht leet, die hem verwies.
 Smargens also die wachter blies,
 Ende Floris sach dattie dageraet op ginc,
 Doe wecte hi selve sinen camerlinc.
 1935 Doe porden scilt cnechte ende garsoene,
 Ende daden dat hem bestoet te doene.
 Die someren dreef men als men noch pliet.
 Doe en wilde Floris langer merren niet.
 Die werd gebrachtene uter stat
 1940 Te Babyloniën opten rechten pat.
 Des nachts herbergeden si in een casteel,
 Daer si haers willen oec hadden een deel.
 Si vonden scone herberge ende goeden wert,
 Ende gouden blidelike dat si hadden vertert,

- 1945 Ende porden sanders mergens vroe.
 In ene dorp marct herbergeden si doe,
 Daer men hem seide, dat mense hadde sien liden
 Ende met comannen te Babyloniën riden.
 Des anders dages porden si metten dage
- 1950 Ende voeren vort optie rechte slage
 Ende quamen omtrent die vespertijt
 Tenen watre, dat snel was ende wijt,
 Die Fire hiet ende was harde diep,
 Een arm vander zee die so sere liep,
- 1955 Datter nie brugge over ginc.
 Een horen daer an enen stake hinc;
 Die horen was yvoren, cypres die stake,
 Ende was daer gehangen om die sake,
 Die den verman hebben woude,
- 1960 Dat hi den horen blasen soude.
 An dander side stont Monflijs.
 Den horen nam in die hant Florijs
 Ende setten te monde ende blieser mede,
 Dat hijt te Monflijs horen dede.
- 1965 Die scepeliede te hem quamen,
 Tierst dat si den horen vernamen,
 Ende loeden int scip in corter stonden
 Wat so si te voerne vonden.
 Die meester was selve met enen bote over comen
- 1970 Ende hadde Floris met hem int scip genomen.
 Alsi hadden geladen, keerden si weder.
 Floris wart pensende ende sloech thoeft neder,
 Als hi gewone was ende dicke plach.
 Doe hi vernam ende den jongelinc sach
- 1975 Van so edelre gedane ende so droeflec gebaren,
 ‘Jonchere’, seit hi, ‘welcsins wildi varen
 Ende wat saken soecti in dit lant?’
 Floris antwerde hem te hant:
 ‘Meester, dat moegdi selve sien,
- 1980 Dat wi coman sijn ende copingen plien.
 Te Babyloniën hebwi geacht te verne,
 Maer te nacht souden wi bliven gerne.
 Hets ons te nachtelic te porne vort.
 Hebdi enech huus in dese port,
- 1985 Dat gi mi moegt herbergen met minen gesellen,
 Onse someren ende onse paerde stellen?’
 ‘Here’, seit hi, ‘ic hebbe herberge goede,
 Dat ic u wane herbergen tuwen gemoede
 Ende al uwen gesellen doen gemac.
- 1990 Dat ic u eer vragede ende an u sprac,
 Dat was bedi mi dochte des,
 Ic weet wel dat cume leden es
 Dat vierendeel van enen jare,
 Dat ene joncfrouwe van dien gebare
- 1995 Aldus met mi hier over voer.
 Die liede noemdense Blancefloer,
 Diese met hem hadden brocht.
 Dat seidsi, dat mense hadde vercocht
 Om enen jonchere, die in Spaengen bleef,
- 2000 Daer si groet seer omme dreef.’

Alse Floris van haer spreken horde,
 So wel behaegden hem die worde,

- Dat hi hem te blideliker geliet.
 ‘Here’, seit hi, ‘waer voerse, doe si henen sciet?’
- 2005 ‘Vrient, ic segt u alsict hebbe vernomen:
 Die comanne, daer si mede was comen,
 Vercochtense den ammirael om groten scat,
 Ende si bleef te Babyloniën in die stat,
 Dat weet ic wel sekerlike.’
- 2010 Daer hilt hem Floris vroedelike,
 Die wilde sine sake niet laten verstaen,
 Als hi den andren hadde gedaen.
 Doe si haer goet te lande hadden bracht,
 Si traken ter herbergen ende bleven den nacht
- 2015 Gemackelike metten goeden man.
 Des mergens alst dagen began,
 Quiten si haer wedden ende namen orlof vroe.
 Tien pont gaf Floris sinen werd doe,
 Om dat hi hem vriendelike hadde gedient:
- 2020 ‘Her werd, ic biddu, of gi enegen vrient
 Te Babyloniën hebt in die stat,
 Die dor u soude doen iet wat,
 Daer ons te herbergen voechde te sine,
 Dat gi hem ombiet met uwen littekine,
- 2025 Dat icker hebbe te doene, dat hi mi
 Gehulpech ende geradech si.’
 Die werd seide: ‘gerne, ic seg u, wat gi doet:
 Buten Babyloniën vindi ene vloet,
 Die snel es, diep ende breet,
- 2030 Die brugge, die daer over geet,
 Begoemt een goet man ende sitter besiden,
 Dat daer niemen en mach liden,
 Hi en moet verdingen jegen heme.
 Also alsic den verscat neme,
- 2035 Neemt hi den tol van der bruggen daer.
 Wi hebben gesellen gesijn menich jaer.
 Wat so wi verhogen ende winnen,
 Delen wi getrouwelike ende met minnen.
 Te Babyloniën in die scone strate
- 2040 Heeft hi staende sine gesate
 Met vasten torren ende met hogen.
 Dit vingerlijn seldi hem togen
 Te littekene, dat hi u dor minen wille
 Beide openbare ende stille
- 2045 Gehulpech si, ocht gijs hebt noet.’
 Floris nam dat vingerlijn, als hijt hem boet,
 Ende dancte hem harde, doe hi van hem sciet,
 Dat hi hem te sinen saken geriet.
 Hi nam orlof ende voer met sinen goede.
- 2050 Vor middach quamen si ter selver vloede,
 Daer af getellet te voren was.
 Den portre vonden si sittende op een gras
 An deen side onder enen boem,
 Om sinen tol doen nemen goem.
- 2055 Daer had hi van allen een denier van goude,
 Waest man of paert datter liden soude,
 Daer moest hi vertollen, die over die brugge leet
 Van so rijeliken clederen was hi gecleet,
 Dat hi sceen die rijclicste vander stat.
- 2060 Floris ginc te hem waert daer hi sat,
 Van al den goden quedge hine over luut.

Daer na seide hi hem groet saluut
 Van sinen geselle ende togede hem tvingerlijn:
 ‘Siet hier gewarech littekijn.
 2065 Nu hort, ic seg u, wat u ombiet:
 Ocht so gevallet, dat ons noet gesciet,
 Dat ghi ons helpt ende geraet,
 Als ghi hem soud doen ende niet en laet
 Beide openbare ende stille,
 2070 Ende gi ons herberget dor sinen wille,
 Ende peinst ende acht om onse vrome.’
 Den goeden man was hi willecome.
 Tierst dat hi verkinde tvingerlijn,
 Hi naemt ende gaf hem weder dat sijn,
 2075 Ende wijsde hem enen tor in ene strate.
 ‘Vrient,’ seit hi, ‘siet ginder mijn gesate;
 Daer vindi mijn wijf ende mijn maisniede.
 Vaert daer ende segt, dat ic haer ombiede,
 Dat si u herberge ende wel onthale
 2080 U ende u geselschap altemale,
 Ende toget haer oec mijn vingerlijn.
 Ghi selt haer willecome sijn.’
 Doe voer Floris van hem blidelike
 Te sire herbergen, daer hi hoveschelike
 2085 Ontfaen was, hi entie sine,
 Ende geherberget bi den littekine.
 Nu es Floris comen daer hi wesen soude.
 Hem bedarf wel dat hi hem houde
 Met sinne ende pense weder ende vort.
 2090 Al es hi comen in die port,
 Daer hi Blancefloere in weet,
 Nochtan dunct hem harde ongereet
 So getrouwe vrient, dat hi moge
 Te sire saken geraden, alst hem doge,
 2095 Ende helpen met liste, dat hise gewinne.
 Selve wart hi peisende in sinen sinne,
 Dat hi grote sotheit heeft bestaen.
 Floris sprac te hem selven: ‘wat heefstu gedaen?
 Waer omme heefstu geruumt dijn rike?
 2100 Du heves gedaen onvroedelike.
 Nu bestu comen daer Blancefloer es.
 Wien machtu nu getrouwen des?
 Dune kens hier niemen, die di geve raet.
 Lijstuus jegen iemene, hets di quaet,
 2105 Ende het den ammirael wert vort geseit,
 Hi soude di doen becopen dine dompheit,
 Hi soude di doen slepen ende vangen
 Ende daer na verbernen oft hangen.
 Begef diere sotheit, die du heefs geacht,
 2110 Kere weder te lande so du ierst macht.
 Dijn vader sal di selc wijf gewinnen,
 Die du wel salt mogen minnen,
 Die scone sal sijn ende van hogen geslachte.
 Here God, wanen quam mi dit gedachte?
 2115 Wat heefstu geseit? bepeins di bet!
 En gedinct di niet, dattu hads geset
 Dine griffie te diere herte binnen,
 Ende soutti hebben verslegen dor haer minne,
 Om dattu wanes dat si waer doet,
 2120 Maer dat mijn moeder sach ende mi verboet?

- Ende soutstuse al hier weder soeken,
 Te waren ja du!, wat darf di dan roeken,
 Dattu best daer duse soeken souts?
 Om also vele silvers ende gouts,
 2125 Also te Babyioniën in die stat es binnen
 Ende dammiraël selve soude gewinnen,
 So weet ic wel, dat ic niet en voere
 Weder te lande sonder Blancefloere.
 Behouden minen live ende mire eren
 2130 Ne mag ic sonder hare niet weder keren.
 Ic sal bliven noch ende sien
 Ochtic emmer moge comen an dien,
 Die mi gehelpe, dat icse spreke.
 Ter minnen es so menegen treke.
 2135 Si maect saen menegen gesont,
 Dien si te voren heeft gewont.
 Dier lettelt op hopet, dien geeft si geval.
 Des hopic te bat, dat icse gewinnen sal.
 Dat bliven es mi best na dien dat nu staet.
 2140 Si sal selve daer toe soeken raet,
 Mocht sijt gevreischen, dat ic waer hier.
 Men seit dat quaet te wachten es dat dier,
 Dat te woude waert lopen wille.
 Dat seit die dorper in sinen bispille:
 2145 God helpt ter dinc dicke den man,
 Daer hi selve de hant slaet an.
 In desen twivele stoet hi lange,
 Van minnen stoet hi in groten bedwange.
 Dat hem die sorge verboet te doene,
 2150 Dat hiet hem die minne ende maecten coene.
 Die minne troestene ende seide 'blijf',
 Die sorge hiet hem behouden dlijf,
 Ende keren te lande ende wesen blide.
 So lange was hi in desen stride,
 2155 Dat sijn werd ter herbergen quam.
 Tierst dat hine sach ende vernam
 Peisende staende ende harde verdroevet,
 Also een die wel raets behoebet:
 'Soete vrient', seit hi, 'scone jongelinc,
 2160 Mescomt u van derre herbergen enege dinc?
 Dat icker u ane gebetren moge,
 Dat salic u betren, sijt wel in hoge.'
 'Here', seit hi, 'God lone uwer scoenre sprake.
 An dherberge mescomt mi gene sake,
 2165 Maer ic danker u ende bidde te Gode,
 Dat hi mi noch tuwen bode
 Late gescien, dat ic u moet
 Der eren danken, die gi mi doet.
 Maer ic sorge ende bens in vare,
 2170 Dat ic cume sal vinden die ware,
 Die ic soeke te desen stonden;
 Ende al gevallet oec, dat si worde vonden,
 Dat icse cume gewinnen sal,
 En doe goet raet ende groet geval.'
 2175 'Vrient', seit hi, 'nu gawi eten
 Daer na willic u sake weten.
 Na dien dat ic hore dat u staet,
 Salic u geven den besten raet,
 Dien icker can gepeinsen toe.'

2180 Men gaf water ende si dwoegen doe.
 Die werd was vroet ende van gestaden sinne,
 Te hem riep hi die werdinne.
 ‘Vrouwe’, seit hi, ‘pleget des joncheren,
 Ontfaten blidelike ende met eren,
 2185 Ende merct oec wel, oft gi iewren bekint
 Ocht gesaget so scone een kint.’
 Doe gingen si sitten alle drie te samen.
 Ic wille u noemen harre driër namen:
 Die werd hiet Daries, sine werdinne Licoris,
 2190 Tusschen hem tween sat Floris.
 Men dede voert dat eten bringen.
 Der scinken vele daer omme gingen.
 Tusschen die goudine coppe entie silverine
 Scincten si den clareit metten wine,
 2195 Moraet ende andren dieren dranc.
 Het soude u allen dinken te lanc,
 Noemdic u die gerechten alle.
 Om dat ic wane dat u bet bevalle,
 Salict u corten daer ic mach.
 2200 Ic weet wel, dat uwer geen en sach
 No onder heren no onder cnechte
 So wel gedient ende so menich gerechte,
 Als men daer ter taflen droech.
 Alle dier waren hadden genoeg.
 2205 Tachterst die werd bringen dede
 Van crude, daer si hem mergeden mede,
 Ende corten haren tijt ende gerne aten.
 Si dronken haren wijn ende si saten
 Blidelike ende met groter mergingen.
 2210 Doe dede Floris enen goudinen cop bringen
 Al vol gescinct met dieren wine,
 Die wel voegde eens coninx te sine,
 Daer Blancefloer omme was gegeven,
 Diene doet met groten pinen leven.
 2215 Tierst dat hire an sach gemaelt,
 Hoe Helene was in Grieken gehaelt,
 Die Parijs onscoec, die jongelinc
 Ene grote hitte hem over ginc,
 Ende daer na ene coude so groet,
 2220 Dat hi beefde ende verscoet,
 Ende een suchten van sire herten trac.
 Nu hort wat hi them selven sprac:
 ‘Ay Floris’, seit hi, ‘ongevallege Florijs,
 En siestu, hoe geluckech was Parijs
 2225 Wat werelden dreef hi, ende hoe soete lijf,
 Doe hi den coninc van Grieken sijn scone wijf
 Helenen ontvoerde over zee?
 Here God, en sal mi nemmermee
 Dat mogen gescien, dat ic sal voeren
 2230 Al dus der scoenre Blancefloeren?
 Hoe lange mach mi dat eten dinken,
 Dit lange eten, dit dicke drinken!
 Ja en hevet hem die werd des vermeten,
 Dat hi di sal, als wi hebben geten,
 2235 Geradech ende gehulpech sijn
 Dor sijns gesellen littekijn!
 Hoe sere vernoeit mi des sittens hier!’
 Doe liepen hem die tranen over die lier,

So dats die werdinne wart geware.
 2240 Tierst dat sijt sach, ontfarmets hare,
 Ende began te merkene sine seden,
 Die gesceppenisse van sinen leden,
 Sine edele gedane, sine witte huut,
 Sine scone ogen, daer die tranen uut
 2245 Liepen gedichte over die liere.
 Die vrouwe was hovesch ende goedertiere
 Ende sprac tharen man ende toget heme:
 'Here, nu merct wat ic hier verneme:
 Des es leden goet stic, dat ict versach,
 2250 Dat dit kint des etens lettelt plach;
 Doet wel, doet op die tafle dragen,
 Ende weten troesten ende vragen,
 Wat hem mescomt of wat hem dert,
 Dat hi dus droevet. 'Doe dede die wert
 2255 Also als hem die vrouwe riet.
 Men las op damlaken, als ment hiet.
 Daer bleven si beide, hi entie vrouwe,
 Florise te troesten van sinen rouwe.
 'Vrient', seit Daris, 'en heelt mi niet:
 2260 So wat vernoye u es gesciet,
 Dies en hebt oec gene scame,
 Gine segt mi al uwe mesquame;
 Ic salre u toe raden so ic best can.'
 Doe sprac die vrouwe te haren man:
 2265 'Here, ic peinse ende merke des
 Dat Blancefloer die hier boven es,
 Die dammirael so heeft gemint,
 Wondert mi daer ic dit kint
 Die selve gedane, die selve gebare
 2270 Sie ic an hem, die ic sach an hare.
 So harde gelijct hi haer van seden,
 Van hude, van hare, van allen leden,
 Mi en bedriege sine gedane,
 Bi dien dat icker merke ane,
 2275 So ben ic seker ende weet,
 Dat hi der joncfrouwen iet besteet.
 In dit huus was si vijftien dage
 In groten rouwen ende in clage
 Om enen Floris, die si minde,
 2280 Daer mense alerst omme versinde
 Ende vercochte in vremden lande.
 Si sleet haer haer ende wranc haer hande,
 Ende dreef utermaten groten rouwe.
 Doe cochte dammirael die joncfrouwe,
 2285 Die hi so gerne hebben woude,
 Dat hise tien werf woech met goude
 Den comannen, daer hise jegen cochte.
 Dicke sagicse harde onsochte
 Versuchten ende harde meslaten
 2290 Ende wenen trane utermaten
 Om den genen, diese hadde gemint,
 Her Daris, besiet wel dat kint:
 Dat weet ic wel ende geloeve des,
 Dat dese jonchere deen weder es
 2295 Der joncfrouwen broeder ocht haer lief.'
 Met desen woerde Floris thoeft op hief,
 Om haren name wart hi so vro

In sire herten, dat hem dochte so
 Ocht hi ware int paradijs.
 2300 'Vrouwe', seit hi, 'niet broeder, maar amijs.'
 Doe hem dit woert was ontvlogen,
 'Vrouwe', seit hi, 'ic heb u gelogen:
 Wi hebben enen vader ende ene moeder,
 Si es mijn suster, ende ic haer broeder.'
 2305 Dus began hi in sine tale werren.
 'Vrient', seit Daris, 'wat helpt dit erren?
 Gi segt ende weder segt u woert,
 Gaet bi der waerheit rechte voert.
 Maer ic seg u over luut,
 2310 Sidi om hare geporret uut,
 So sidi dompelike hier comen.
 Ic weet wel, hadt dammirael vernomen,
 Dat hi u al te sticken trecken dade.'
 'Here', seit Floris, 'dor God genade,
 2315 Ic sal der waerheit liën al gader:
 Die coninc van Spaengen es mijn vader.
 Ic hebbe van lande te lande varen dolen
 Om Blancefloere, die mi es verstolen,
 Daer ghi af spreect ende oec wel kint.
 2320 Ic hebse van herten gemint,
 Dat ic sonder hare niet mach leven.
 Here, moegdire mi raet toe geven,
 Ende ic gewinnen mochte u houde,
 Waert met silvere, waert met goude,
 2325 Des soudic u geven also vele,
 Alsoe gijs woud hebben tuwen dele.
 Dus eest ende hoe so ment gedoet,
 Dat icse in derre maent hebben moet,
 Ocht dor haren wille bliven doet.'
 2330 'Vrient', sprac Daris, 'dat waer scade groet,
 Dat u dor minne van enen wive
 Mesval gesciede van uwen live.
 Maer daer toe ne canic gepensen,
 No list no raet gevensen,
 2335 Dier goet toe waer ochte mochte gedogen,
 Dat mense soude gewinnen mogen
 Behouden onsen live ende sonder toren.
 Dat beste, dat icker toe weet, moegdi horen,
 Maer gi en selet niet dorren bestaen;
 2340 Gi waert saen van den live ondaen,
 Word geseit den ammirale.
 Des ben ic seker ende weet oec wale,
 Dat geen coninc es die draget crone,
 Al minde hi Blancefloere die scone
 2345 Ende wilde hi hem onder winden dies,
 Dies gi u onder wint, hi en waer een ries.
 Alle die nu sijn in erterike
 Ende waren te voren, arm ende rike,
 Ende droegens over een al te samen,
 2350 Ic weet wel, dat sise niet en namen
 Den ammirael, no ne gewonnen
 Bi al der bendecheden, die si connen.
 No list no cracht doger toe
 No gokelie, no gene dinc die men doe.
 2355 Ons ammirael heeft so groet gewout,
 Dat van hondert ende vijftich coninge niemen en es so stout

- Dat hijt dorre laten of merren iet,
 Hi en come te Babyloniën, als menne ombiet.
 Babylonië die stat es binnen
- 2360 Twintech milen wijt in allen sinnen.
 Die ommeloep es ront, of hi waer gepast.
 Die muer es dicke ende so vast
 Gewracht van selken morter binnen,
 Datten no yser no stael mach gewinnen.
- 2365 Seven ende twintech gelachte es hoge die muer.
 Nemmer ne wart wijch no storm so suer,
 Dat men van buten iemene ontsie.
 Dertech staline porten ende drie
 Sijn bi meestriën in den muer gescicht,
- 2370 Also menich tor daer op gericht.
 Alle dage int jaer eser volle feeste.
 Binnen der stat staen torren de meeste,
 Die ie man sach, noch seven hondert.
 Mi es leet ende mi wondert,
- 2375 Dat gi de sotheit hebt bestaen te doene.
 Dese torre houden seven hondert baroene,
 Van Babyloniën die hoechste entie beste,
 Die berechten die stat entie veste.
 Van desen baroenen, die ic mene,
- 2380 En heeft en geen die geweld so clene,
 Dat hi den keyser van Rome gewike,
 No coninc ne geen, die si so rike.
 In de middelt staet oec vander stat
 Een tor, die coste groten scat
- 2385 Ende was gemaect bi ouden tide,
 Hondert gelachte hoge ende hondert wide.
 Boven dandre mach menne scouwen,
 Van roden marbre es hi gehouwen
 Ende ront gemaect al uten gronde
- 2390 Bat dan iemen geseggen conde.
 Dat verwelf es binnen van kerstale,
 Die huve buten es gesmeet van stale;
 Dat mach scouwen so wie so wille.
 Hondert voete es lanc die stille,
- 2395 Gewracht van goude van Romenie.
 Daer boven moegdi grote meestrie
 An den appel sien, een diere werc.
 Daer was toe van goude drie hondert merc;
 Bet gemaecten ne sach nieman geen.
- 2400 Daer op staet een carbonkel steen,
 Die so bernet bi nachte ende bliket
 So claer, dat hi der sonne geliket.
 Dese stat maect hi binnen so licht,
 Dat no weder garsoen no cnecht
- 2405 Ne darf dragen in sijn hant
 Vier in lanterne no brant.
 Diene over twintech milen siet
 Ende daer af te voren en weet niet,
 Hem dunct, dat hire bi
- 2410 In ene mile gehinde si.
 Vier woningen sijn in desen torre,
 Daer ic u dese tale af porre.
 Die vloere sijn al van marberstene
 Ende hebben onthoutnesse el ne gene,
- 2415 Maer datter een pilaer in die middelt staet,

Die dor elken vloer in den hogesten gaet.
 Van kerstale es al die pilaer.
 Daer binnen clemt ene fonteine claer
 Toter hogester woningen ende keert weder
 2420 Bi enen condute toten andren neder.
 Groten wijsdom die meester conste,
 Die so danech werc ierst begonste,
 Ende dat water bergen ende dalen dede;
 Daer mocht men merken bendechede.
 2425 In die vierde woninge opten hoechsten vloer
 Daer woent joncfrouwe Blancefloer.
 Daer heeft elke haer camere binnen
 Van seven werf twintech harre gesellinnen.
 In den pilaer steken tappe,
 2430 Daer mogen si met bekeren ende met nappen,
 Alsi die tappe willen trecken ute,
 Ontfaen dat water van den condute.
 Die cameran, daer si wonen boven,
 Ne mach niemen genoeg loven
 2435 No tharen rechte prisen nemmer.
 Die doren hebben so gedaen temmer
 Ende thout es van selker naturen,
 Dat si emmermeer mogen geduren.
 ‘Vrient’, seit hi, ‘nu merct ende nemt goem:
 2440 Ebenus heet die boem,
 Daer die doren af sijn, ende es so diere,
 Dat hine mach verbernen van viere.
 Die venstren sijn van selken houte oec,
 Dat nie was roke, die so soete roec.
 2445 Dats een boem, ochter iemen omme vraget,
 Die myrre heet ende myrre draget.
 En mach dor die venstre liden
 Vliege no mosie te genen tiden,
 No ne gerande worm des gewinnen
 2450 Vernoy dien joncfrouwen, dier wonen binnen.
 Die doren luken daer in den mure,
 Die sijn met goude ende met lasure
 Gemalen buten ende binnen.
 Het behoeft, dat si lettren kinnen
 2455 Ende wel geleert sijn inder scrifturen,
 Die die jeeste ende davenporturen
 Bekinnen soude ende die beelden,
 Dier an gemaelt sijn van goude, heelden.
 In den tor sijn joncfrouwen gedaen,
 2460 Die vroet ende hovesch sijn ende wel gedaen,
 Seven werf twintech no meer no min.
 Om datter joncfrouwen wonen in,
 Es hi der joncfrouwen tor geheten.
 Dat merkic selve, ende wilt weten,
 2465 Die joncfrouwen moeten neder gaen daer
 Uut haren cameran neven den pilaer
 Van den torre bi enen grade
 Tote des ammiraels kemenade.
 Nu pleget dammirael ende dinct hem goet,
 2470 Dat hi hem twee joncfrouwen dienen doet
 Viertien nacht al omme ende nemmeer.
 Die gaen den graet, dien ic seide eer;
 Dene draget water, dander de dwale,
 Te diene den here, den ammirale,

- 2475 Daer moetsi haer gedachte leggen ane
Te sinen slapen, te sinen opstane.
Vrient', seit hi, 'hets waerheit al,
Dat ic seggen ende vertellen sal.
Die portwerdre es so fel ende so geware,
2480 Dat niemen den mure der genaken dare,
Dat hi nemmer si so coene,
Hi en toge, wat hire heeft te doene.
In elke woningen wonen wachtren viere,
Fel ende quaet ende putertiere.
2485 Haerlijc draget altoes onder sinen arme
Sijt swaert och knijf och gisarme.
Bi goecliën sijn si so gemaect,
Dat hen no dach no nacht en vaect.
Altoes wachten si ende waken.
2490 Tierst dat sire iemene sien genaken,
Hi en moge togen redelike sake
Sonder gedreech ende weder sprake,
Sone mager niemen wesen bi,
Si en slane te doet, wie so hi si.
2495 Vrient', seit hi, 'ic sal u seggen waer.
Onse ammirael es gewone een jaer
Ende niet langer te houdene een wijf;
Dies heeft hi geplogten al sijn lijf,
Dat si nemmer sijn so scone
2500 Dat loent hi haer met vrenden lone.
Als dat jaer entie termt ute es,
Des mogedi recht sijn gewes,
So ontbiet hi met sinen salute
Sine man, dat si comen ute,
2505 Ende bi sinen lettren gemeinlike
Oec alle die hogeste van den rike,
Coninge, hertogen, graven vele.
Alsi vergadert sijn in die zele,
Doet hi die vrouwe bringen geleet.
2510 Tierst dat hijt heet, so es gereet
Een ridder, die hare thoeft af slaet.
Des pleget hi, dus gedraegt sijn raet,
Dus moet int inde copen die vrouwe
Die ere met groten rouwe.
2515 Dat doet hi in dien, ende omme dat,
Dat niemen die vrouwe, die hi heeft gehad,
Ende te bedde heeft gegaen met heme,
No clerck no riddre meer ne neme.
Als hi dan kiest een ander wijf weder,
2520 Alle die joncfrouwen doet hi dan neder
Van den torre gaen in enen bogaert.
Daer gaen si serech ende vervaert.
Daer ne roect gene te hebbene de ere
Om die doet, die si vruchten sere,
2525 Bedi dat si sekerlike weet
Die doet tenden jare gereet,
So welke so daer toe wert gecoren.
Van den bogarde moechdi horen,
Waer omme die joncfrouwen daer inne gaen.
2530 Die bogaert es al omme bevaen
Ende besloten met enen mure,
Daer met goude ende met lasure
Ende met andren varwen gemaect es an

Meer dan ic u geseggen can.
 2535 So es hi besloten in allen sinnen,
 Datter niet mach comen inne.
 Een water daer al dore gaet,
 Die van den torre neder in den bogaert gaet.
 Ene flume es ons uten paradise gesent,
 2540 Die loept den bogaert al omtrent.
 Daer vint men in mengertiere,
 Menege scone stene ende diere.
 Die bogaert staet alt jaer gebloeit.
 Wat waendi, vrient, hoe suete het doet
 2545 Ende hoe bequamelic daer in te sine?
 Daer sitten alt jaer die vogelkine
 Harentare in den gebloeiden swigen,
 Die altoes singen ende niet swigen.
 Daer singt emmer die nachtegale,
 2550 Die merle entie wedewale,
 Daer mach men die lijstren horen clemmen
 Ende neder gaen met harre stemmen,
 Ende andre vogle clene ende grote,
 Die daer maken menege soete note.
 2555 Ic weet oec, dat geen boem es,
 No sicmoer, no cypres,
 No vigeboem, no olivier,
 No platanus, no castaengier,
 Die so diere es of so ghoet
 2560 Of die so ghedane vrucht doet,
 Men maghen scone vinden daer
 Ghebloeyt staen altoes int jaer.
 Van turibim, van balsamiere,
 Van acoleien, van eglentiere
 2565 Machmen daer vinden ene grote scole;
 Rosen, leliën, menighe viole,
 Suker, mirre ende wierooc,
 Dat machmen daer binnen vinden ooc;
 Galigaen, prumegarnaten,
 2570 Cardemonie, note messcaten
 Ende van menighen andren cruden een deel;
 Daer wast gingebare ende caneel,
 Geroffels nagle, seware.
 Soe wie so inden boghaert ware
 2575 Entie stemmen hoerde clinken,
 Hoghe clemmen ende neder sinken
 Den soeten sanc metten soeten lude,
 Ende roke die soetheit vanden crude,
 Ende saghe so menich ghebloeyt rijs,
 2580 Hi soude wanen sijn int paradijs.
 Ene fonteyne sprint daer inde middewaert
 Indie scoenste stat vanden boghaert.
 Daer boven staet ghewassen een boom:
 Diere so na comet, dat hire nemet goom,
 2585 Dats no loghen no fabele gheveinst,
 Dat hi nemmer die varwe ghepeinst,
 No nemmer die varwe can ghenomen,
 Hi en magher sien also ghedaen blomen,
 ende alsoo geringhe als een bloem valt, oft daer af gepluckt
 wort, so geringhe isser weder een andere aen gewassen. Dan
 gaet den admirael sitten met sijn heeren neffens den boom,
 ende dan moeten de joncvrouwen daer passeren elck by-

5 sonder voorby der fonteynen, ende als sy daer voorby
 passeren die maecht sijn so blijft het water vander fonteynen
 schoon ende claer, ende die mach met blijschappen keeren.
 Ende comt daer yemant voorby, die geen maecht en is,
 so wert het water vander fonteynen dic ende onclaer, ende
 10 die vrouwe wert root als een bloedt. Ende dan doet den
 admirael de joncfrouwen weder comen onder den boom,
 die daer ghebloeyet staet, ende op wien dat de bloeme
 valt, die neemt hy voor alle d'ander dat jaer tot eenen wijve,
 ende doetse met eeren croonen, maer ten eynde vanden
 15 jare doet hyse sterven. Ende isser ooc eenige vande jonck-
 frouwen die hy meest bemindt, daer doet hy met tooverijen
 de bloeme op vallen. Nu schoon jonckheer ick en weet
 geenen so wijs die hier toe raet gheven soude dat ghy
 Blanchefleur mocht ghecrijghen, want noch binnen eender
 20 maent sal den admirael sijn heeren ontbieden, om de feeste
 te houden van sijnder bruyloft, ende dan sullen alle de
 jonckfrouwen voor hem inden boomgaert comen, ende
 soo ick gehoort hebbe, soo bemint hy Blanchefleur soo
 seer om haer schoonheyte, dat hyse trouwen sal, ende
 25 houdense sijn leven lanck voor hem, ende den admirael
 dunckt den dach te lanck. Och lieve heere weert, seyde
 Floris, gheeft my raet wat ick best mach doen, oft ickse
 opentlijck wil eysschen, maer dan soude my den admirael
 verslaen, maer wat ick lijde voor haer en sal my niet pijnen,
 30 soo verre als zijt vernemen mach, want ick weet wel sy
 en sal dan cortelijck de doot besueren, ende volgen my
 nae, ende dan [sal] haer ziele comen by de mijne bloemkens
 lesen in d'aertsche paradijs, ende daer sullen wy dan blijven

Ende onse bliscap te gader driven'.

2590 'Vrient', sprac Daris, 'dor u groot meslaet
 Salic u gheven den besten raet,
 Dien ic tuwen saken weet.
 Morghen tilijc so sijt ghereet
 Ende vaert ten torre ghelijc enen man,
 2595 Die hoghe dinc visieren can.
 Met uwen voeten metet de wide
 Ende bescout den tor an weder side,
 Die hoechte, die dicte merket wel.
 Dien poortwerder seldi vinden so fel,
 2600 In talen so sal hi u setten surlike,
 Ende antwerd hem gestadelike,
 Dat ghi sijt comen den tor te merken,
 Ende als ghi comt te lande, na dien te werken,
 Enen andren ende enen beteren te maken.
 2605 Als hi u hoort spreken van so hogen saken,
 Hi sal hem jegen u becondighen saen
 Ende noden u, oft ghi wilt spelen gaen,
 Dat sal sijn scaecs ende niet el.
 Ic weet wel, hi speelt gherne dat spel,
 2610 Als hi vint jeghen wien, hi pleges vele.
 Hondert bisanten set tenen spele,
 Om also vele speelt ende niet min.
 Gheeft u God seghe ende ghewin,
 Dat sine seldi hem weder gheven,
 2615 Daer toe dat uwe, mindi u leven.
 Sander daghes keert weder ende set te spele
 Der bisanten twee werf so vele.

- Dat sine ghevet hem weder, of ghi wint.
 Ende des uwes hout niet een twint.
- 2620 Daer sal u gichte ende u goet
 Verweken sinen evelen moet.
 Des derden daghes ghi niet en let,
 Nemet uwen cop met u ende set
 Vier hondert besanten te gader int spel,
- 2625 Ende speelt oec niet, ghi en kennet wel
 Datter also vele jegen staen.
 Ende oft gi wint, gheeft hem weder saen
 Tsine metten uwen, als ic seide eer:
 Dus ghewindi sine hulde ie lanc so meer.
- 2630 Maer ic rade u ende bevele,
 Dat ghi uwen cop niet en set te spele.
 Daer na, alst ghenoeghet u beiden,
 Dan sel hi u met hem ter herberghen leiden
 Ende bidden, dat ghi met hem et.
- 2635 An uwen cop sel hi hebben gheset
 So herde sinen sin, dat hire gherne soude
 Gheven om dusent maerc van goude;
 Maer ghi en selten hem vercopen niet.
 Als ghine daer ane so hanghen siet,
- 2640 Soe bietten hem ende bid heme,
 Dat hine op vrienescapen in gichten neme.
 Dus seldine met uwen gichten drinken
 Sine sure herte, dan sel hi dinken
 Ende peinsen, hoe hi u mach dat grote goet
- 2645 Enter eren ghedanken, die ghi hem doet;
 Sijn hande sal hi u bieden te werdene u man.
 Des weest ghereet ende ontfaten dan,
 Sine manscip ende sine sekerheit.
 Dan moeghdi liën die waerheit
- 2650 Boudelike, ende weset coene
 Te telne u sake die ghi hebt te doene,
 Beide u mesquame ende u ongheval,
 Ic weet wel, mach hi, dat hi dan sal
 Uwen wille vordren ende daer an berechten.
- 2655 En doet hijs niet, het sal hem ontvechten.’
 Doe hem die waerd desen raet gaf,
 Hi dankes hem ende verblider af.
 Smorghens vroe sat hi op sijn paert
 Ende reet rikelic ten torre waert.
- 2660 Drie scilt knechte hi met hem nam.
 Als hi ten voeten vanden torre quam,
 Herde condelike leide hire an zijn oghen.
 Hi merkede ende besach die hoghe,
 Die wide mat hi met sinen voeten.
- 2665 Doe quam die poortwerder met onsoeten
 Ende met bittren woerden, als hem was gheseit.
 ‘Vrient’, seit hi, ‘ic merke dijn dompheit,
 Die so groot es, want du ghebaers
 Oftu spiere of verrader waers.
- 2670 Mi wondert, dattu of iement dorre
 Soe na comen onsen torre.’
 ‘Heere’, seit hi, ‘spiere en wasic nie:
 Dat ic den tor dus herde besie,
 Dats bedi oft mochte wesen,
- 2675 Alsic com te lande, dat ic na desen
 Enen andren sel stichten ende maken.’

Doe verwonderde hem van so groten saken
 Den poortwerder ende besach sijn ghedane
 Ende sijn fierlic ghelaet ende mercter ane,
 2680 Dat hi was van hoghen gheslachte.
 Als hi dat sach ende hem bedachte,
 Dat hi so rijclike tale hoorde,
 Beghaf hi thant sine sure woorde.
 ‘Vrient’, seit hi, ‘ghi sijt ghedaen
 2685 Soe edelike, dat wi wel verstaen,
 Dat ghi spiere niet en sijt.
 Wildi comen corten u tijt
 Ende spelen scaec, ghelieviet u iet?’
 ‘Heere’, seit hi, ‘mi en lustes niet
 2690 Te scake nu of tenighen spele
 Te sitten, en si om haven vele.’
 Die poortwerder vraeghde hem schiere,
 Hoe hoghe hi spelen wilde ende hoe diere.
 Floris seide, hi speelde een spel
 2695 Om hondert bisanten ende niet el.
 Doe loefden sijt beide ghemene.
 Men brochte hem een scaec van ivorenbene,
 Dat scone was ende rijclijc.
 Hondert bisanten sette haerlijc.
 2700 Si setten haer spel ende begonsten
 Haer ghelijc spelen, als si wel consten.
 Floris const best ende want al.
 Doe dedi als hem sijn waerd beval,
 Ende gaf hem weder dat sine ende al daer met
 2705 Dat hi selve hadde op gheset.
 Den poortwerder wonderde herde daar ave
 Ende dancte hem vander groter have.
 Die gichte was hem herde ghename
 Ende bad hem, dat hi weder quame
 2710 Sanderdaghes te corten hem den dach.
 Smerghens, als Floris sine tijt sach,
 Twee hondert bisanten voerde hi voer hem doe.
 Jeghen also vele sette hise toe.
 Ten scake ghinghen si sitten neder.
 2715 Hj want echt, ende ghaft hem weder
 So wat so hi op hem ghewan,
 Ende daer toe tsine; doe was die man
 So blide dat hi in dire stonde
 Een woort ghespreken niet en conde.
 2720 Daer na sprac hi over lanc
 Ende seide hem der gichten danc,
 Die hi hem hadde ghegheven,
 Ende swoer, also langhe als hi sal leven
 Dat hi te sinen dienste soude sijn ghereet.
 2725 Dats Florise een scoen beheet.
 Des derden daghes Floris met hem nam
 Sinen ghuldinen cop ende quam
 Al daer weder ter selver stat.
 Tierst dat hi ten scake sat,
 2730 Ende den scilt knecht, dien hijt gheboot,
 Vier hondert bisanten daer op goet,
 Die in Spaengen nuwelinghe waren gheslaghen,
 Die portwerder setter jeghen also vele haven.
 Elc sette sijn spel na sine sede
 2735 Ende togheden beide haer behendichede

- Ende pijn den hem te spelen wel.
 Floris dede voertgaen sijn spel,
 Hi leider an herde sijn ghedochte,
 Ende maecte nauwe drachte, ende sochte.
- 2740 Binnen der wilen hi een dracht vercoes
 Daer die portwerder bi verloos
 Een riddere ende een roc van sinen spele
 Ende ooc van sinen vinden vele.
 Des saghen Floris herde ondaen.
- 2745 Met crachte quam hi op hem gheghaen,
 Hi vanten ghesconfiert ende sonder cracht,
 Ende setten binnen der derden dracht
 Met enen ouden scaec ende maecten mat
 Ende wanre mede alden scat.
- 2750 Des sach hine hebben groten toren
 Om dat goet, dat hi hadde verloren.
 Doen en wilde hijs doen en ghene bide,
 Hi gaeft hem weder ende maecten blide.
 Doe de portwerder hadde weder sijn goet
- 2755 Ende daer toe datter jeghen stoet,
 Doe vraeghde hi den kinde, oft woude
 Den cop setten, die van goude
 So rijclijc was ende ghemaect so wele,
 Hi souder jeghen setten haven so vele.
- 2760 Floris en wouds hem niet onder winden.
 Als hijs an hem niet conde vinden,
 Doen en wilde hijs hem nemmer verghen
 Ende leidene met hem ter herberghen
 Ende bat hem, dat hi met hem at.
- 2765 Hi moodene ende eerden om den scat,
 Die hi hem hadde ghegheven te voren
 Ende met gherechten spele verloren
 Doe saten si ende spraken haer ende gheins.
 Die portwerder hadde groot ghepeins
- 2770 Ende was in anxte in sire herten binnen,
 Hoe hi den cop moghe ghewinnen.
 Hi besachen boven ende onder,
 Hi vanter an ghescreven wonder.
 Hi besach den voghel, diere boven stoet
- 2775 Ende den kerbonkel hilt onder sinen voet,
 Ende seide, dat hi gherne soude
 Dusent maerc daer om gheven van goude,
 Ende bat dat hine hem vercochte.
 Doet Floris sach ende het hem tijt dochte,
- 2780 Hi namen inde hant ende helten voor hem.
 'Here', seit hi, 'om dat ic des seker bem,
 Oft mi noot gheschiede, van uwer hulden
 Ende ic u vrientscap wille versculden,
 Sone willicken niet vercopen u,
- 2785 Maer in gichten ghevicken nu.'
 Die portwerder ontvinghen blidelike
 Ende swoer ende seide ghetrouwelike,
 Wat hi hem hiete ende wilde gherenst,
 Hi souder an legghen sinen erenst.
- 2790 Met leide hine in sinen boghaert
 Ende boot hem sine handen ende wart
 Verholenlike al daer sijn man,
 Des hi berouwenesse daer na ghewan.
 Floris ontvingne ende dede als de vroede,

- 2795 Hi hoepte dat hem comen soude te goede.
 ‘Vrient’, seit hi, ‘mijn man sidi nu,
 Nu betrouwe ic ende ghelove u
 Als enen minen man, dat ghi mi
 Ghehulpich selt sijn, waer het si.
- 2800 Ic sel mi ghetrooten vanden rade
 Ende setten mijn lijf in uwe ghenade.
 Het doet mi die noot, dat ics u lië;
 Hier boven inden tor es mine amië,
 Daer es die scone Blancefloer,
- 2805 Die mi sident dat ic van haer voer,
 In groten seere heeft ghelaten.
 Die mindic so utermaten;
 Dat vernoyde minen vader ende docht hem quaet
 Ende mire moeder, ende daden den raet,
- 2810 Dat si mi daer omme wart verstoelen.
 Nu hebbic so langhe varen dolen
 Van Spaengen ende daer om gheeisschet
 Dat icse inden tor hebbe ghevreisschet.
 In can gheseggen hoe gherne icse saghe.
- 2815 Ic sel doot bliven binden vierden daghe,
 Of ic selse hebben, hoement ghedoe.
 Soete vrient, nu troost ende raet daer toe.’
 Doe die portwerder sine reden verstoet,
 ‘Heere’, seit hi, ‘mi hevet verleidet u goet,
- 2820 Des ben ic te spade worden gheware.
 Ghi hebt ghedaen als die voghellare,
 Die scone pipet ende blaset,
 Daer hi die voghelkine mede verdwaset.
 Met liste hebdi mi ghevaen,
- 2825 Datic met eren u niet mach ontgaen.
 Comet te scaden of te vromen,
 Nadien dat het dus es comen,
 Salic u gheleisten mine trouwe
 Ic weet wel, dat ghi entie joncfrouwe
- 2830 Ende ic daer omme selen sterven
 Ende emmer willic pensen ende werven
 Om helpe ende raet te gheven u.
 Ghi selt ter herberghen varen nu,
 Dat wanic dat best si.
- 2835 In derden daghe comt hier weder tot mi,
 Dat sal dierste dach van Meie wesen.
 Ic sal mi bewissen ende doen lesen
 Dierste bloemen, die men mach venden,
 Ende salse onsen joncfrouwen senden.
- 2840 Dan sel ic soeken selke behendichede,
 Alsic sende blomen, dat icker u mede
 Der joncfrouwen Blancefloere senden sal;
 Hier toe behoeft ons goet gheval.’
 Doe weende Floris ende seide,
- 2845 Dat hem de termt entie beide
 Soude dinken utermaten lanc;
 Maer dander, die sonder bedwanc
 Daer om waent vallen in groter noot,
 Het docht hem cort te sire doot.
- 2850 Deen hadde bliscap, dander rouwe.
 Te dien dat Floris die joncfrouwe
 Te sinen wille hebbe ghesien,
 Hem en roect, wat hem daer na sel ghescien.

Floris voer te siere herberghen waert.
 2855 Dander bleef in rouwen ende seere vervaart.
 Hi sende boden ende dede soeken
 In bogharden, in wouden ende in broeken
 Rosen ende bloemen menigherhande.
 En bleef nerghe in alden lande
 2860 Bloeme ne gheen, diere toe dochte,
 Hi en bewarf, dat mense hem brochte,
 No acoleie, no lelie, no rose, no viole.
 Corven dedi vollen ene grote scole
 Ende seide, dat hise senden soude
 2865 Den joncfrouwen, te verdienen haer houde.
 Nu es comen die Meye dach,
 Daer Floris sin al ane lach,
 Dien hi node soude hebben verseten,
 Hi quam ghecleet, als hem was gheheten,
 2870 Van enen roden bliaude als hem wel sat.
 Dat was hem gheraden omme dat,
 Dattie bliaut ghelijc was den rosen
 Entie nature minst soude nosen.
 Die portwerder, als hi hadde gheacht,
 2875 Enen corf die scone was ende best ghewracht,
 Dede hi draghen in sine camere binnen
 Ende seide Florise, soudi ghewinnen
 Die joncfrouwe ende bi liste bejaghen,
 Men souden metten corve op draghen.
 2880 Doe gincker Floris ligghen inne.
 Dier es vele, die ic kinne,
 Die nie so starker minnen plaghen,
 Dat si hem hadden laten draghen.
 Die portwerder sette hem enen hoet
 2885 Opt hooft van rosen, die hem wel stoet,
 Ende decten met rosen, daer hi lach
 In den corf, datten niement en sach.
 Twee cnapen riep hi te hem doe,
 Die duchtich waren ende goet daer toe.
 2890 'Nemet', seit hi, 'dese rosen ende gaet
 Ten torre ende clemt den hoechsten graet,
 Tes ghi comt ten hoechsten vloere,
 Ende segt mire joncfrouwen Blancefloere,
 Dat icse haer sende, si selre uut lesen
 2895 Selke, die haer bequame sal wesen;
 Ende segt haer ghetrouwelike mijn saluut,
 Ende keert te handen weder uut,
 Ende comt haestelike weder te mi,
 Doe hijt hem hiet, doe namen si
 2900 Den corf metten rosen ende beghonsten
 Te cliven, so si ghevoechlicst consten
 Van grade te grade wel bi stade.
 So herde waren si gheladen,
 Dat si vloecten diese loet.
 2905 Si seiden ende peinsden in haren moet,
 Dat si bloemen nie en saghen
 No droeghen, die herder waghen.
 Dat seiden si, ende seiden waer.
 Daer clommen si neven den pilaer,
 2910 Tes si quamen opten hoechsten vloer
 Ende misten der cameran, daer Blancefloer
 In woende, ende lietense staen

Ter rechter hant, ende quamen ghegaen
 Ter ander camer, daer woende inne
 2915 Ene joncfrouwe met ghestaden sinne.
 Si haesten ende wilden niet beiden,
 Ende spraken ter ghere ende seiden:
 ‘Joncfrouwe Blancefloer, dit prosent
 Hevet u onse heere de portwerder ghesent.’
 2920 Die joncfrouwe niet en ghewoech,
 Dat sijt waer, maer si loech,
 Om dat si Blancefloer hoerde noemen,
 Ende ere ander gaven die bloemen.
 Si dankes, ende setten neder
 2925 Den corf metten rosen ende keerden weder.
 Doe ghinc si ten corve ende nam
 Ene rose, die haer best bequam.
 Floris waende, dat Blancefloer ware,
 Ende spranc uten rosen jeghen hare.
 2930 Die joncfrouwe spranc op ende wart,
 Daer sine sach, so seere vervaert,
 Dat si vloet ende van hem liep
 Ende ‘helpe! helpe!’ al vliende riep,
 ‘Wat bloemen sijn dit? wat comter uut?’
 2935 Si creesch ende maecte een gheluut,
 Dat alle die joncfrouwen worden vervaert
 Ende quamen ghelopen thaer waert.
 Si vraechden ende vreyscheden om mare,
 Wat haer mesquame ende haer ware.
 2940 Als hi dat hoerde, viel hi neder
 Ende decte hem metten bloemen weder.
 Die joncfrouwe was bepeinst sciene,
 Want si was hovesch ende goedertiere.
 Haer quam ghelopen in haren sinne
 2945 Van Blancefloere, haer ghesellinne,
 Dat si haer dicken claechede ende ghewoech
 Eens joncheeren, des minne si droech,
 Ende van Spaengen was gheboren.
 Si hadde haer ooc gheseit te voren,
 2950 Dat hi haer herde ghelijc ware,
 Als sine sach, so dochts hare,
 Ende pensede, dat onder dat prosent
 Met liste haer waer Floris ghesent.
 Si antwerde den joncfrouwen, die tot haer quamen
 2955 Ende dat helpgheroep vernamen.
 Si pensede enen list ende loech,
 Dat ene viveltre uten bloemen vloech
 Int ansichte met haren monde,
 Dat si haer niet onthouden conde,
 2960 Dat si an haer huut quam ghevaren,
 Si en moeste crijschen ende also ghebaren.
 Doe keerden si weder al te samen,
 Dat si ter cameran niet in quamen.
 Nu moeghdi weten, dat herde groot
 2965 Die anxt was ende die noot,
 Die Floris hadde, tkint van Spaengen.
 Die joncfrouwe was van Aelmaengen,
 Eens hertoghen dochter ende hiet Clarijs,
 Ende hadde naest Blancefloere den meesten prijs
 2970 Boven alle dander vander zele.
 Si was ooc so wel haer ghespele,

Dat dene der ander niet en hal,
 Si en seide haer dat si wiste al.
 Si dienden te gader den ammirale,
 2975 Dene droech twater, dander de dwale
 Elcs daechs in zire kemenade
 Smerghens vroe ende tsavents spade.
 Haer cameren waren niet verre ghesceden,
 Ene dore hadden si onder hem beden,
 2980 Daer dene bi totter ander ghinc,
 Als si hadden te spreken enighe dinc.
 Si ghinc wech ende loec haer dore,
 Bedi, of iement lede daer vore,
 Dat hi des joncheeren niet en verneme.
 2985 Een woort en sprac si niet te heme.
 Si gaet te Blancefloere, daer sise vint,
 Die vele peinst om dien si mint
 Ende dicke versuchte herde onsochte
 Met swaren ghepeinse ende ghedochte,
 2990 Met groter claghen ende met droeven sinne.
 'Blancefloer', seit si, 'soete minne,
 Wilde ghaen met mi, ic sel u toghen
 Selke bloemen, dat ghi met uwen oghen
 Ne saghet bloeme no so rose nie,
 2995 Die ghi eer sout sien dan die.'
 'Claris', seit si, 'soete ghespele,
 Mijns onwillen heb ic so vele,
 Dat mi der bloemen wel staet tomberne.
 Dat ghi te mi comt met uwen scherme,
 3000 Daer seldi mede sonde ghewinnen.

Die in goeden hopen sijn van minnen,
 Hem staet wel te pleghen der blomekine,
 Om te vergheten der pine,
 Maer mi naect droefheit ende niet el.
 3005 Soete vriendinne, nu weti wel,
 Dat ic minen lieve verre bem,
 Hi verre van mi, ic verre van hem.
 Nu es hier dammirael, die ooc waent,
 Dat hi mi binnen derre maent
 3010 Sekerlike sal nemen te wive.
 Neen ic, beghavic binnen minen live
 Floris, dat waer grote mesdaet:
 Ic selre toe soeken selken raet,
 Dat ic mi cortelinge sel verslaen,
 3015 En magic hem anders niet ontgaen.
 Wat magic doen, ellendich wijf?
 Ic heb liever te verliesen mijn lijf
 Dan ic Floris levende verliesen soude.
 Die minne quam van mi, bi mire scoude.'
 3020 'Blancefloer', seit si, 'soete ghesellinne,
 Nu manic u bi Florijs minne
 Ende dor sinen wille, dat ghi met mi
 Die bloeme comt sien, hoe scone si si.'
 Tierst dat sise bi hem beswoer,
 3025 Stont op die scone Blancefloer
 Ende ginc met haer die bloeme scouwen.
 Floris hevet der joncfrouwe
 Tale ghehoort ende es seker des,
 Dat Blancefloer binnen der cameren es.

- 3030 Hi rechte hem op ende spranc uut.
 Dat scoenste haer entie witste huut
 So hadde hi, dat ie man ghewan.
 Hi hadde enen roden bliaut an.
 Die hoet, die hem was gheset
- 3035 Opt hoeft, hi stont hem vele bet
 Dan ic u gheseggen mach.
 Blancefloer kenden, alsine sach.
 Si kinde hem ende hi kinde hare,
 Beide verloren si haer ghebare,
- 3040 Datsi een woort spreken en mochten.
 Daer na, als si hem bedochten,
 Al swighende liepen si te samen,
 Daer si hem metten armen onder namen.
 Haer gelijc andren an hem dwanc.
- 3045 Dat cussen ende dat helsen was so lanc,
 Datmen mochte in de selve wile
 Hebben gheghaen ene grote mile.
 Als si hem van den cussen droeghen,
 Al swighende si hem onder loeghen
- 3050 Ende herde minliken si hem onder saghen.
 Doe sprac Claris ende begonde haer vraghen
 Ghestadelike ende wel bi sinne:
 ‘Blancefloer’, seit si, ‘soete ghesellinne,
 Kindi de bloeme, daer ic om poghede
- 3055 U vele, eer icse u toghede?
 Mi dinct, dat ghise an u draghet,
 Sint ghise alre eerst saghet,
 So dinct mi, dat ghi sijt verhoghet.
 Ic wane, dat daer an leghet grote doghet,
- 3060 Andie bloeme, die ene joncfrouwe
 So sciere hevet verlost van haren rouwe.
 Een luttel eer wildise niet sien,
 Nu duncti mi bevaen in dien,
 Dat ghi der ghere sout sijn hout,
- 3065 Daer ghise jeghen deilen sout.’
 ‘Deilen?’ seit si, ‘En es dit Florijs,
 Mijn soete lief, mijn soete amijs,
 Als ic u dicken hebbe gheseghet,
 Daer mijn lijf ende mijn doot an leghet?
- 3070 Dit es mijn troost, mijn toeverlaet,
 An heme leghet al mijn raet.’
 Doe baden si Clarise beide,
 Dat si haer minne niet brachte te leide
 Ende sise decte ende hale,
- 3075 Want wort gheseit den ammirale,
 Si wisten wel, si souden sterven
 Entie bliscap van harre minnen derven.
 ‘Nu weest’, sprac Claris, ‘al onvervaert,
 Ende hebt ghene hoede te mi waert.
- 3080 In ben niet so dul van seden ende van sinne,
 Dat ic mine gherechte ghesellinne
 Met enigher valscheit bedrieghen soude.
 Ic sel u doen alsic selve woude,
 Of ics hadde te doen, datmen mi dade.
- 3085 Beide met hulpen ende met rade
 Salic u emmer ghehulpich sijn:
 Onser beide eten ende onsen wijn
 Dat selen wi eten onder ons drien.

Ghi selt mi ghetrouwe vinden in dien
 3090 Altoes te vorderne uwen wille,
 Beide openbare ende stille.’
 Als dit was gheseit, te hant
 Nam Blancefloer Floris bider hant
 Vrolike ende met bliden sinne,
 3095 Ende leidene ter cameren, daer si woende inne.
 Een rijclijc culct op haer bedde lach,
 Daer si op te slapen plach.
 Daer op ghingen si sitten beide
 Ende begonsten te spreken van den leide,
 3100 Ende hoe si hadden ghevaren,
 Sint dat si ierst ghesceiden waren.
 Floris sprac: ‘Blancefloer, nu hebic u vonden!
 Mine bliscap es nu te desen stonden
 So groot, dat ict gheseggen niet en mach.
 3105 Sint quam die leede dach,
 Datmen maecte tusschen ons een ghesceet,
 Hebbe ic ghedoghet menich leet;
 Nu es mi mine pine wel verghanghen.
 In groten seere ende in langhen
 3110 Hebbic gheweest ende in groter noot
 Dor uwen wille ende wel na doot.’
 ‘Floris’, seit si, ‘sidi dan dit,
 Die weder mi spreect ende neven mi sit?
 Ic sie wel ende kinne dat ghijt sijt,
 3115 Die van mi nam u vader dor nijt
 Ende ter Montoriën sende ter scole.
 Ic soude u houden herde in dole
 Ende over herde onvroet,
 Gheloofdi, dat iet was in minen moet
 3120 Dan rouwe ende seer nacht ende dach
 Sint dat ic u niet en sach.
 Mi wondert herde in minen sinne,
 Bi welker list ghi sijt comen hier inne;
 Ic waent al bi gokeliën es.
 3125 Nu vruchtic ende ben in twifele des,
 Dat Floris niet es, die bi mi sit.
 Wat seg ic? Ic kenne wel, hi es dit.
 Soete vrient, keert u hare te mi.’
 So wie sore hadde gheweest bi,
 3130 Ende hadde ghesien de bliscap, die de kinder
 Met cussen ende helsen hadden ghinder,
 Die bliscap ende dat grote spel,
 Hi waer te rechte sculdich wel
 Te gheloven anden sone Veneris,
 3135 Die rechter ende god vander minne is.
 Doe toghede hi haer sijn vingherlijjn;
 Die doghet, die lach ant steenekijn,
 Hoe nuttelic ende hoe goet het ware,
 Dat seide hi ende vertellet hare,
 3140 Doe beghonste si tellen, wat haer was ghesciet
 Vandien dat hise liet
 Ende hi haer ter scolen ontvoer,
 Tote dier wilen, dat hise bevoer
 Inde stat te Babyloniën ende si te samen
 3145 Boven inden hoechsten tor quamen.
 Claris was wijs ende van sinne,
 Ende decte harre twiër minne,

Ende was emmer begrepen in dien,
 Datsi gherne hadde ghesien,
 3150 Dat verholen ware bleven
 Die minne, die de kinder dreven,
 Also van haer selven ware.
 Si ghinc dicke te hem ende si te hare,
 Ende aten ende dronken al te samen,
 3155 Dats dander joncfrouwen niet vernamen,
 Ende hadden te gader haer dach cortinge.
 Die twee ghelieven leden onderlinge
 Die beste werlt ende dat scoenste lijf
 Dat noit hadde man of wijf.
 3160 Si ne gheerden te hebben niewet el,
 No meerre bliscap, no meerre spel.
 Hadt hem moghen also duren!
 Neent, die goddinne vander aventuren,
 Mijn vrouwe Fortune benijdse des
 3165 Ende speelde, alsi ghewone es,
 Haer spel, alder werelt bekend.
 Haer wiel loopt al ontrent:
 Dat nu es boven, es sciere onder,
 Van haer moechdi horen wonder,
 3170 Van harre naturen, van haren sede.
 Als si wel gheweest heeft mede
 Den man, ende heeften ghebracht so hoghe
 Bi haren wille, bi haren ghedoghe,
 Dat hi hem niet ontsiet van vallen,
 3175 Eer hijt weet, hi es weder met allen
 Onder die voete gheworpen neder.
 Datsi gheeft den man, dat nemt si weder,
 Dat hine weet, hoe hijs ghedervet.
 Menighen prince heeft si ontervet,
 3180 Menighen dwaes maect si heere,
 Ende gheeft hem rijcheit ende ere,
 Tellende paerde met dieren ghesmiden,
 Ende cleeten met bonten ende met siden,
 Ende maecten heere ende rechter int lant,
 3185 Enen biscop maect si van enen truwant,
 Enen broot bidder maect si van enen clerc.
 Des pleghet si, dus ghedaen es haer werc.
 Haer ghichten sijn herde onghestade,
 Herde onghestade sijn al haer dade.
 3190 Si es wandel ende menichfout:
 Hi blijft gheboont, diere hem an hout.
 Nu hadde si dese twee so hoge verheven,
 Datsi vro waren ende hem luste leven
 Ende also te bliven emmermeer.
 3195 Doe werp sise in rouwen ende in zeer
 Uter bliscap, daer sise brachte toe.
 Het gheviel, dat Claris eens merghens vroe
 Ontspranc ende wart gheware,
 Dat hoech dach was, ende vervaerde hare,
 3200 Want sijs toren waende gewinnen.
 Te Blancefloere riep si, haer ghesellinne,
 Ende seide haer dat hoghe waer opten dach.
 Blancefloer herde vacrech lach
 Ende andwoorde, als sise roepen hoorde:
 3205 'Ic come' seit si. Metten woorde
 Bleef si liggende ende sliep.

Claris haestelic ten condute liep,
 In haer becken si twater ontfinc
 Ende vervaerdelic si neder ghinc
 3210 Voor haren heere den ammirale.
 Daer waende si vinden metter dwale
 Blancefloere, die in haer camere lach.
 Alsoe dammirael niet en sach,
 So wonderde hem ende hi vraechde hare,
 3215 Waer Blancefloer merde ende bleven ware,
 Si soude te sinen dienste wesen.
 'Here', sprac Claris, 'si heeft ghelesen
 Al desen nacht haer boekelkijn
 Om u langhe lijf, dat ghi moet sijn
 3220 Met eren inde werelt vortwaert meer,
 Ende si bleef slapende een lettel eer.'
 'Eist waer?' seit hi. 'Here, seit si, 'jaet'.
 'Te waren', seit hi, 'dats ene edele daet;
 Wel met rechte mach si sijn mijn wijf,
 3225 Die bit om mijn ere ende langhe lijf.'
 Dit liet hi also ghewerden doe.
 Het gheviel eens anders merghens vroe,
 Dat Claris ontspranc ende sach,
 Dat hoghe was op den dach,
 3230 Ende riep Blancefloere ende hietse opstaen.
 Blancefloer hietse om twater ghaen,
 Si soude voren ghaen metter dwale
 Ende wesen daer eer; ende binnen der tale
 Floris Blancefloer te hem dwanc
 3235 Ende si hem weder. Daer waest so lanc
 Dat cussen ende dat helsen ghedreven,
 Dat si beide in slapen bleven,
 Mont an mont, kin an kinne.
 Binnen dien was Claris, haer ghesellinne,
 3240 Verdelijke ten pilore gheghaen
 Ende hadde dat water ontfaen
 In enen becken van goude,
 Ende als si weder keren soude
 Ende liden der doren, lude si roep:
 3245 'Joncfrouwe, haest u.' Blancefloer sliep
 So vaste, dat sijs niet en hoorde,
 Ende gaf haer weder ghene antwoorde.
 Claris waende, dat si voor haer ghinge,
 Ende vruchte haer lange merringhe,
 3250 Ende haeste te meer. Dat si quam
 Voerden ammirael, ende hi vernam,
 Dat Blancefloer niet quam met hare,
 Vraechde hi, waer si bleven ware.
 Joncfrouwe Claris ontvruchte seere:
 3255 'Ghenade', seit si, 'soete heere,
 Een lettel eer, doe ic was op ghestaen,
 Ende ic om water soude ghaen,
 Riep icse, eer ic hare cameran leet.
 Si antwerde ende seide, sie waer ghereet,
 3260 Si soude hier eer sijn dan ic.'
 Doe bepeinsde hem dammirael een stic;
 Het dochte hem wonderlike dinc.
 Hi riep te hem sinen camerlinc.
 Hi sat verbolghen ende seere vererret:
 3265 'Ghanc', seit hi, 'sie, waer merret

Blancefloer, ende doetse haestelike comen.⁷
 Die ghene en hadde niet vernomen,
 Dat hi Claris voor sinen heere liet staen.
 In Blancefloeren camer quam hi gheghaen,
 3270 Daer vant hi so grote claeurheit binnen
 Van dieren stenen in allen sinnen.
 Een rijclie bedde hi versach,
 Daer Blancefloer bi Florise op lach.
 Als hi haerre twiër wart gheware
 3275 Te gader ligghen, hi waende dat ware
 Blancefloer ende Claris, hare ghespele,
 Bedi hi en merkets niet so vele,
 Dat hi des jonghelincs in inne wart:
 Floris en hadde graen no baert.
 3280 Daerne was inden tor ne ghene
 So scone als hi was sonder Blancefloere allene.
 Doe hise sach slapen so soetelike
 Ende hebben behelst so vriendelike,
 Jammerde hem, dat hise soude wecken
 3285 Ende beghan te hant achtertrecken.
 Hi keerde weder te sinen heere.
 Die niemare mesquam hem seere.
 ‘Heere’, seit hi, ‘ghi en saghet nie so grote minne
 Als Blancefloer ende haer ghesellinne
 3290 Claris hevet, want si slapen te samen.
 Dat dochte mi, heere, so wel ghetamen,
 Daer ic voor hem stoet ende sach,
 Hoe haer ghelijc in anders arme lach,
 Die vrientscap ende die grote minne,
 3295 Mont an mont, kin an kinne:
 In dorstse wecken no inne wonde,
 Des ic vruchte, dat icse pinen soude.’
 Claris bevede, daer si hoorde dat,
 Dammirael verstiet hem ende versat:
 3300 Hi wart bleec ende root daer naer.
 Hi ontsach ende hadde groten vaer,
 Dat iement bi Blancefloer laghe
 Ende verholentlike harre minnen plaghe.
 ‘Reect’, seit hi, ‘mijn swaert; ic sal gaen scouwen
 3305 Die sameninge vanden tveen joncfrouwen.
 Du heves gheloghen: hier staet Clarijs,
 Daer du ave seits, hoe ghedane wijs
 Si in Blancefloeren armen leghet.’
 Noch seit hi, wat iement seghet,
 3310 Dat niement so coene si, dat hi dorre
 Enigher joncfrouwen ghenaken inden torre.
 Met hem dede hi ghaen sinen camerlinc.
 Hi clam den graet op ende ghinc,
 Daer hi die kinder slapende vant.
 3315 Dat swaert hilt hi al baer in sijn hant,
 Ende ghinc ten bedde, ende bleef staen daer vore.
 Men ontsloot die venstren, daer sceen dore
 Die sonne ende maket so licht daer binnen.
 Doe sach hi die kinder met groter minnen
 3320 Ligghen ghehelst, als hem was geseit.
 Nie en ghesciede hem meere leit.
 Blancefloere kinde hi, als hise sach,
 Maer Florise, die bi haer lach,
 Ne hadde hi nie te voren ghesien.

- 3325 Nu moghen wi alle [wonder sien]
 Alsoe dammirael [dit scouwede an],
 ‘Here god’, seit hi, ‘[eest wijf of man]?’
 Te hem riep hi sinen camerlinc:
 ‘Ontdeect’, seit hi, ‘haer borste’. Die gene ginc
- 3330 Ten bedde ende beghanse ontdecken
 Liselike, dat hise niet soude wecken.
 Doe wart hi gheware, dat deen was een man.
 So groten toren hi des ghewan,
 Dat hi een woort niet mochte spreken;
- 3335 Van torne docht hem therte breken.
 Dat swaert verdroech hi ende wilde slaen;
 Mettien ontsprongen si ende saghen staen
 Voer hem den vruchteliken heere
 Met enen baren swaerde verbolghen seere.
- 3340 Van vruchten waenden si bederven,
 Si en twifelden niet si en souden sterven.
 Doe sach op Floris Blancefloer;
 Een suchten haer vander herten voer,
 Hi beghonde te wenen ende soe.
- 3345 Dammirael stoet erre ende sacht toe.
 Si lagen hem te ghereit te slane beide;
 Hi sette Floris in talen ende seide:
 ‘Wie bestu, ellendich keytijf,
 Ja en seltu nu verliesen dijn lijf?’
- 3350 Hoe waerstu ie so dul ende soe coene
 Dus groten lachter mi te doene
 Ende te slapen bi minen lieve?
 Du best comen ghelijc enen dieve.
 Dat saltu met dinen live copen seere.
- 3355 Bi alden goden, die ic eere,
 Ic seldi verslaen ende dine pute.
 Heden sel ghaen u minne ute,
 Die ghi nu hebt ghedreven ende echt.
 Waer dat mijn eere ende mijn recht,
- 3360 Dat ic u liete leven? Neent.
 Sint dat ghi minen tor dus hebt ontrent
 So moeti sterven, dat weet wale.’
 Doe antwoorde Floris den ammirale
 Herde oetmoedelike ende weende seere:
- 3365 ‘Ghenaden’, seit hi, ‘soete heere,
 Dit es ene die mi mint
 Voor alle die ghene, die si kint,
 Ende ic hare voor alle, die ic kinne.
 Nie wart so ghestadighe minne,
- 3370 No so gherechte, no so gheware,
 Als si te mi draghet ende ic te hare.’
 Als hi niet langher spreken dorste,
 Bat hi, dat hi hem ghave vorste,
 Des si moesten comen voor sine man,
- 3375 Ende mense bi vongnessen verdade dan.
 Hi gaf hem vorste ende hietse neder bringen
 Twee serianten, daer hi soude dinghen.
 Maer si moesten hem teersten cleden
 Ende ten vreseliken ordeele ghereden.
- 3380 Nu quam die feeste entie dach,
 Diemen elcs jaers te hebben plach,
 Dat dammirael wijf nemen soude.
 Daer waren vergader tjonghe ende oude,

Coninghen, hertoghen ghemeenlike,
 3385 Ende aldie hoechste vanden rike.
 Herde rijclijc was binnen de zale,
 Die pilare waren alle van kerstale.
 Teben no Troien en hadden nie gheen
 So rijclijc palas als dat was een.
 3390 Dat was ere milen wijt ende lanc,
 Van goude was al die inganc.
 Daer ane was ghemaect menich wonder:
 Die hemel boven, die aerde onder;
 Omtrent der aerden liep de zee;
 3395 Dat clare licht tusschen die twee,
 Inden hemel ghelijc ghemaet ere sterren,
 Also sceent daer van verren;
 Inder erden den man ende menigherhande diere,
 Menighen berch, menich dal, menighe riviere,
 3400 Menighe bosscaelie met groten bosschen,
 Daer boven die lucht, die vogle tusschen;
 Inde zee vissche groot ende clene.
 Nie wart ghesien creature ghene
 Van allen den ghenen, die nu leven,
 3405 Men mochtse daer vinden ghescreven.
 Also gheseten waren alle die heren,
 Ende dammirael alre hoechst met groter eren,
 Hi stoet ende maecte een ghestille
 Metter hant ende seide sinen wille:
 3410 ‘Ghi heren, verneemt mine woort,
 Ende na der talen, die ghi hoort,
 Antwoerd so dat ghijs hebt ere.
 Van u allen en es niement so here,
 Wilde hi breken ende ontkeren trecht,
 3415 Ic seg hem over waer ende over plecht,
 Dat an sijn lijf ende an sijn eere sel gaen.’
 Die doe iet waende hebben mesdaen
 Ende besculdicht was jeghen den ammirale,
 Hi vruchte herde dese tale.
 3420 ‘Nu hoort’, seit hi, ‘ic segghe u voort.
 Van Blancefloere hebdi ghehoort,
 Die hier es inden torre boven
 Van so groten prise ende van loven.
 Des es cume drie maent leden,
 3425 Dat mi so wel bequamen haer seden
 Ende haer ghelaet, ende si mi dachte
 Van so hoghen ende van so edelen gheslachte,
 Dat icse tienvout met goude dede wegghen,
 Den comannen, daer icse cochte jegghen.
 3430 Als icse hadde ghecocht, dedicse te hant
 Hier boven inden tor, daer si vant
 Seven werf twintich joncfrouwen in.
 So wel bequam mi in minen sin
 Haer ghedene ende haer goede seden,
 3435 Dat icse boven hem allen dede.
 Ic hadde mi ooc vermeten des,
 Om dat si so overscone es,
 Ic soudese hebben ghenomen te wive
 Ende emmermeer ghehouden te minen live.
 3440 Ic deedse mi dienen te minen opstane,
 Dies ic elcs daghes haer ghedane,
 Die ic hadde vercoren, wilde sien.

Nu gheviel tere stonde binnen dien,
 Datse te minen dienste niet en quam
 3445 Ene werd ende ander werf wardic gram.
 Ic sendde om haer minen camerlinc,
 Hi ghinc wech ende vant enen jonghelinc
 Herde soetelike slapende bi hare.
 Hi waende, dat Claris haer ghesellinne ware,
 3450 Te gader laghen si herde vriendelike.
 Dit seide hi ende swoer sekerlike
 Ende telde mi die minne, die si twee
 Onderlinge dreven, ende mi wart wee,
 Om dat ic Clarise voer mi sach,
 3455 Die hi mi seide, dat bi Blancefloere lach,
 Dat ic een woort niet mochte spreken
 Ende peinsde, hoe ict mochte wreken.
 Mijn swaert namic in mijn hant
 Ende ghinc daer icse slapende vant,
 3460 Ende metten armen te gader ghedrongen.
 Ic vertoghet swaert ende si ontsprongen,
 Ende spraken te mi ende baden ghenade.
 Doe bepeinsdic mi, dat ic mesdade
 Ende onrecht waer ende quaet,
 3465 Of icse versloeghe sonder uwen raet
 Ende sonder vongnesse van u allen.
 Ghi heren, dus eist mi ghevallen.
 Nu manic u allen ende beswere,
 Dat ghi peinst om mijn eere,
 3470 Hoe ic die mesdaet best ghewreke,
 Dat mi tfolc gheen lachter en spreke.’
 Doe spraken si alle ghemeenlike:
 ‘Ammirael, heere, wreect haestelike
 Den lachter, die di es ghedaen,
 3475 Met groten tormenten doese verslaen.’
 Alle die ghene, die waren ghinder,
 Wijsden te verdoen die kinder.
 Daer en was niement in haer ghedinge;
 Some riedense, dat mense hinge;
 3480 Some, dat mense op rade brake;
 Some, dat mense met paerden trake;
 Some, dat mense berne in enen viere;
 Some, dat mense indie riviere
 Met swaren stenen versinken soude;
 3485 Alle, diere bi waren, jonghe ende oude,
 Wijsden hem marteliën ghenoech,
 Welcsins dat haer raet gedroech.
 Doe stoet op een coninc, die Alfages hiet:
 ‘Ghi heren,’ seit hi, ‘dit en es recht niet.
 3490 Menne ghewinnes nemmer lof
 Dat vor minen heere ende in sijn hof
 Dus groet gheroep es te sinen ghedinge.
 Uwerlijc heeft hier sonderlinghe
 Sijn vongnesse gheseit ende sinen wille;
 3495 Doet wel ende swighet stille,
 Ende latet tenen hoofde comen.
 Wi hebben ghehoert ende vernomen
 Ons heren lachter ende sine woert.
 Nu sijn wi sculdich te horen voert
 3500 Der kinder antwoerde ende haer tale,
 So moghen wi na rechte doemen wale

Ende segghen recht van so hogher sake
 Tusschen onsen heere ende der kinder sprake.⁷
 In dander side stoet op mijn heere Gaifier,
 3505 Een coninc van Arabiën stout ende fier:
 ‘Heere her coninc, wat es so ghedaen sede?
 In prijs nemmer no love dusdane reden,
 Die ghi ons segt ende doet verstaen.
 Hebben si onsen heere lachter ghedaen,
 3510 Soe es wel recht, datmense verdoe
 Sonder weder tale, ic seg u hoe.
 Die enen dief met dieften vinghe,
 Quaet ware quame hi int ghedinge
 Jeghen iement of te weder talen.
 3515 Onse heere, hi doe dese twee halen
 Ende doese te samen verbernen bede.⁷
 Dese surlike woerde ende wrede
 Loefden si alle ende sochter toe.
 Om die kinder sende men doe.
 3520 Twee serianten brachtense voert,
 Droef ende serech, als ghi hebt ghehoert,
 Om die mertelie, die si ontsaghen.
 Datsi hem al ghaende onder saghen,
 Haerlijc ontfarmde anders seere.
 3525 Doe sprac te Blancefloere die joncheere:
 ‘Soete minne, wi sijn der doot
 Nu seker ende in groter noot.
 Nu moeten wi sterven, weten wi wel.
 Dats mijn scout ende niemens el.
 3530 Bi mi es comen, scone joncfrouwe,
 Uwe herte in groten rouwe.
 Hadde ic hier tote u comen niet,
 So en waer u desen toren niet ghesciet.
 Maer sel dammirael na recht rechten,
 3535 Ghi selt met rechte der doot ontvechten.
 Tonrechte soudi sterven nu,
 Bedi en es niet comen bi u.
 Soete, nu nemet dit vingherlijc:
 Also langhe alst over u sel sijn,
 3540 Ne moghedi sterven in ghere wijs.⁷
 ‘Florijs,’ seitsi, ‘wel soete amijs,
 Herde onrecht dinct mi u tale:
 Die scout es mijn, dat wetic wale.
 Bi mi hebdi dese grote scande
 3545 Ende quaemt mi soeken uut uwen lande,
 Ende sijt dor mi comen hier inne.
 Bedi weet ic wel ende verkinne,
 Dat ic voor u sterven soude,
 Ofmen na recht rechten woude.
 3550 Doer ne ghene anxt vander doot,
 No dor ghene martelie so groot
 Ne willic houden tvingherlijc,
 Bedi die sculden sijn alle mijn.⁷
 Florijs seide, hine conde ghedoghen,
 3555 Dat si soude sterven voer sinen oghen
 Ende hi selve leven soude.
 Hi bat haer, dat sijt name, ende sine woude.
 Hi warp hare ende sijt hem weder
 So langhe, dat viel daer neder
 3560 Onder die voete; si ghingen voert.

Een hertoghe ghegreep, diet hadde ghehoort
 Den prijs die hem Floris gaf;
 Sijn herte verblide hem daer af.
 Blancefloer sprac: 'Floris, het waer onrecht groot,
 3565 Dat ghi voor mi ontfinct de doot,
 Bedi ic weet wel, sterfdi voren,
 Dammirael heeft so vercoren
 Mine schoonheit, dat hi mi houden sal.'
 'Minne', seit hi, 'hets mijn scout al:
 3570 Ic wil vor u die doot ontfaen.'
 Aldus quamen si int palas ghegaen
 Voer den ammirael ende sine baroene,
 Diese hadden ghewijst te verdoene.
 Dammirael dede int palas ghebieden
 3575 Een ghestille maecte hi alle den lieden.
 Dese twee weenden ende suchten
 Om die martelie, die si vruchten,
 Herde onseker waren si haers lives.
 Nie en was vorme mans no wives
 3580 So wel ghedaen ende so scone,
 Met scoenheden verwonnen si Absolone
 Floris en hadde maer jare vijftiene
 Ende was een jonghelinc sterc ende siene,
 Hi was wel ghescepen ende smal,
 3585 Van sinen live was hi over al
 Die beste ghescepene jonghelinc,
 Die ie van moeder lijf ontfinct.
 Voer den ammirael quam hi gheleet,
 Met enen purpure was hi ghecleet;
 3590 Sine ploeien stoeden hem wale.
 Alle die waren indie zale
 En mochten niet ghenoech bescouwen.
 En hadde hi niet gheweest in rouwen,
 Hi hadde vele scoenre gheweest.
 3595 Menne seit van niemen no en leest,
 Die so scone was als hi.
 Sine soete amië stoet daer bi,
 Die hi met scoenheden niet verwan.
 Si hadde enen pellen an;
 3600 Haer huut was wit als die snee.
 Wat magicker of segghen mee?
 Scone ende wel ghescepen was haer lijf.
 Nie en sach man so sconen wijf.
 Daer ne was niement int perlement
 3605 So vroet, die hadde bekent,
 Welc die scoenste was van hem tween.
 Daer ne was so fel no so quaet gheen,
 Hi en weende ende ontfarmde
 Harre marteliën ende carmde
 3610 Om haer doot ende haren torment.
 Haer vongnesse hadden si gherne ghewent,
 Hadden si ghedorren dor haren here.
 Dammirael sat verbolghen sere,
 Dat hem haers ontfarmde niet.
 3615 Hi deedse ontcleeden ende hiet,
 Dat mense bonde met vasten banden.
 Al ghebonden dede hise te handen
 In enen pleine buten den palaeis leden,
 Daer hi een vier hadde doen ghereden,

- 3620 Ende hietse werpen inden viere.
 Beide goede ende quadertiere
 Weenden, daer sise leiden saghen,
 Ende seiden, dorsten sijs ghewaghen,
 Dat sise gherne copen souden
- 3625 Met scatte ende haer lijf behouden.
 Daer was al over al jammer groot,
 Si weenden ende claeghden der noot
 Ende seiden: 'here God, waer om saltu
 Dus scone kinder verliesen nu?
- 3630 Ter quader tijt waren si gheboren,
 Dat si dus selen bliven verloren.'
 Doe quam die hertoghe, die tvingherlijn vant,
 Dat Blancefloer liet vallen uter hant,
 Claeghde ende weende jammerlike,
- 3635 Voer sinen here knielde hi oemoedelike,
 Ende telde hem al die selve woort,
 Die hi vanden kindren hadde ghehoort,
 Daer si den graet te dale ghinghen.
 Doe hiet hise hem weder bringhen,
- 3640 Bedi dat hi horen woude,
 Wat elc ten andren segghen soude.
 Die knapen, diese leeden uter zale,
 Als mense riep, het bequam hem wale
 Ende brachtense weder blidelike.
- 3645 Dammirael sprac te Florise wredelike:
 'Hoe es dijn name? Ic wilt weten.'
 'Here', seit hi, 'ic ben Floris gheheten.
 Ter Montoriën wasic ghesent ter scolen,
 Binnen dien wart mi mijn lief verstolen,
- 3650 Blancefloer, die hier bi mi staet.
 Het waer onrecht, dade men haer quaet
 Of enich vernoy hier omme dade.
 In quam hier niet bi haren rade,
 Dat der ic wel op die heilighen sweren
- 3655 Vor u ende vor al dese heren.
 Nu doet wel ende dor u selves ere
 Laet Blancefloere leven, edel here,
 Si es onsculdich, die scout es mijn,
 Doet becopen dies de sculde sijn.'
- 3660 'Heere', sprac Blancefloer, 'an dese woort
 En hout u niet, die ghi hebt ghehoort.
 Ic ben die sake, die scout es mijn;
 En haddic inden tor niet ghesijn,
 Sone waer mijn lief niet comen daer.
- 3665 Ic der wel segghen over waer,
 Dat hi eens conincs sone si;
 Verlore hi sijn lijf dor de minne van mi,
 Dat ware scade ende onrecht groot.
 Soete here, laet hem leven ende slaet mi doot.'
- 3670 'Neen', sprac Floris, 'here, laet ghaen
 Mine amië, doet mi verslaen.'
 Doe antwoerde dammirael ende seide:
 'Sonder twifel seldi sterven beide.
 Ic sel u selve te handen slaen
- 3675 Ende wreken den lachter, die mi es ghedaen.'
 Een swaert nam hi in sijn hant al bare.
 Blancefloer spranc voert ende verhaeste hare
 Ende boot haer hoeft af te slane.

Florise spronghen uten oghen die tranen
 3680 Ende liep an hare ende tracse achter:
 ‘Soete minne’, seit hi, ‘des soude mi lachter
 Al tfolc spreken, die hier dit siet.
 Om dat ic ben man, en seldi niet
 Hier vor mi die doot ontfaen.’
 3685 Doe recte hi sinen hals ende hiet hem slaen
 Ende bat, dat hi haeste, hi waer ghereet.
 Blancefloer liep an hem ende greep sijn cleet
 Ende traken weder ende liep vor hem:
 ‘Here’, seit si, ‘ne siedi, dat ic bem
 3690 Ter dood ghereet? Mijn es die scult.
 Twi ne sladi, of ghi sult?’
 Si pijnden hem beide te sine voren,
 Maer haer ne weder conde ghehoren
 No ghesien dat jammer, no ghedoghen,
 3695 Dat dander soude sterven voer sijn oghen.
 Die hoghe lieden entie baroene,
 Diese hadden ghewijst te verdoene,
 Die daer waren te jeghen woerden,
 Daer si dit saghen ende hoerden,
 3700 Si weenden ende hadden groot seer.
 Om een vongnesse sachmen noit eer
 Wenen so menighen hoghen here.
 Den ammirael jammerde selve so sere,
 Dor al dat hi was verbolghen so,
 3705 Hi wart so serich ende so onvro
 Ende weende so, dat hi haers rouwen
 Nemmeer van jammere conste ghescouwen.
 Als hi hoorde dese seerlike woert,
 Ende hi den enen sach comen voert,
 3710 Om dat hi woude sterven voren,
 Ende Blancefloere, die hi hadde vercoren,
 Sach so tonghereke wesen, doe
 Quam hem so ghedaen jammer toe,
 Dat hijt swaert uter hant liet vallen.
 3715 Doe waser bliscap onder hem allen,
 Si weenden ende si waren blide,
 Alle waren si inder kinder side.
 Die hertoghe, die tvingerlijn hadde op gheheven,
 Hi pijnde hem herde om der kinder leven.
 3720 Nu docht hem tijt te spreken goet,
 Want elc es sculdech om sijns heren moet
 Te wachten ende nemen ware.
 Hi sprac ten baroenen al openbare:
 ‘Ghi heren, nu gheraden wi
 3725 Onsen here, dat hi sonder lachter si,
 Ende tperlement met sire eren scede!
 Die kinder waren ghewijst te verdoene bede:
 Nu gheraet, ghi heren, ghi baroene,
 Onsen here sijn eere hier mede te doene.
 3730 Bi minen sinne, bi minen wane,
 So leghet so lettel sire eren daer ane,
 Al mach hijt doen, dat hise verdade,
 Hi heeft haer lijf in sire ghenade.
 Ic neemt bi Gode ende mire wet,
 3735 Dat mi dinct sijn ere bet,
 Dan mense verdade, al waert recht.
 Want dammirael mach hem wachten echt

- Jeghen so ghedane list ende bliven voort
 Jeghen Gode sonder sonde ende moort:
- 3740 Mi dinct vroetheit, dat hijt doe.
 Dits u ere spade ende vroe.’
 ‘Here, doet wel u ere ende dit doet:
 Dat loven wi alle, ende die raet es goet.’
 Alsoe dammirael hoerde, dat sine baroene
- 3745 Dit baden hem ende rieden te doene,
 Was hi blider dan hi sinen lieden
 Te verstane dede, diet hem rieden,
 Ende seide hem, dat hijt doen soude,
 Te dien dat Floris segghen woude,
- 3750 Hoe hi so hoghen tor opclam,
 Ende hoe hi in Blancefloeren camer quam,
 Bi welker list, bi welken sinne,
 Dat niemen int hof wart in inne.
 ‘Here’, seit Floris, ‘des en doe ic niet,
- 3755 So wat vernoye so mi ghesciet,
 Ensi dat ghijs haerlijc verghevet,
 Dier mi toe riet ende gheholpen hevet,
 Of ghi over hem hebt ghewelt,
 El ne werdet van mi ghetelt.’
- 3760 Doe vernuwede den ammirael sijn seer
 Ende vermat hem, dat hi nemmermeer
 Dor niemens bede soude vergheven,
 Si en souden beide verliesen haer leven,
 Dat mochten si niet maken onder hem allen.
- 3765 Binnen dien so quam ghevallen
 Een bisscop den ammirael te voeten
 Met minliken woerden ende met soeten:
 ‘Ammirael, here, nu eist dus comen:
 Of mense verdoet, wat selt u vromen?
- 3770 Ghi siet, dat si slijfs niet roeken.
 Dat uwe baroene an u soeken,
 Dat dinct mi reden, dat ghijt doet.
 Vergheeft hem lieden uwen evelen moet
 Ende hem allen, die hem ghehulpich waren.
- 3775 Laet Floris segghen, hoe hi heeft ghevaren:
 Het soude u becomen vele bat
 Ende alle uwen mannen te hoerne dat
 Dan te siene, dat mense verdade.
 An hare doot laghe grote scade;
- 3780 Nie makede God so sconen lijf
 No an man, alsi hadden, no an wijf,
 Soe scone ghedane, so scone sede.’
 Doe riepen die heren alle mede:
 ‘[Here, nadien dat aldus staet],
- 3785 [So vergevet hem beiden die mesdaet]
 [Ende verhoort uwer heren bede],
 [Want dat ware grote edelhede],
 Dat [ghi ghenade hadt te desen]’.
 Doe en wilde hi jeghen hem allen niet wesen,
- 3790 Om dat sijs so oemoedelike baden.
 Den kindren ende diet hem hadden gheraden,
 Vergaf hijt al, dies hadde hi lof
 Van allen den ghenen, die waren int hof.
 Doe saghen die kinder haren bliden dach.
- 3795 Herde minlic elc op andren sach,
 Het was hem comen na haren wille.

Doe dede men maken een ghestille.
 Floris beghan sijn ghesciente tellen
 Voerden ammirael ende sine ghesellen,
 3800 Dat sijt alle wel mochten horen.
 Tierst telde hi, hoe si waren gheboren;
 Hoe tilec haerlijc andren minde;
 Hoe menne daer omme ter Montoriën sinde,
 Dat hi daer soude ghaen ter scolen,
 3805 Ende hoe si hem binnen dien wart verstolen;
 Ende hoese sijn vader dede vercopen
 Te Nicle ter marct, ende dede lopen
 Die niemare, dat si ware doot;
 Ende hoene sijn vader doe onboot;
 3810 Ende hoe groten rouwe hi om haer dreef,
 Dat hijs cume te live bleef,
 Ende hijs die waerheit doe ghevreischte,
 Ende hi haer volghde ende om haer eischte;
 Hoe grote pine hi doeghde om hare mee,
 3815 Meneghen anxt opt lant, menighen in der see;
 Hoe hi te Babyloniën quam in die stat
 Ende sinen waert om raet bat,
 Ende hoe wel hi hem gheriet daer toe,
 Ende hoe hi den portwerder verlistechde doe;
 3820 Met sire haven, met sinen scatte
 Vercreech hi an hem datte,
 Dat menne met rosen inden corf droech.
 Tierst dat hi des ghewoech,
 Datten si twee [dus hadden gedregen],
 3825 Doe [wonderde hem allen, dier waren jegen],
 Ende [damirael selve loech];
 Ende hoe [men hem te Clarise droech],
 Toter wile dat[se damirael vant],
 Ende tswaert over hem hilt in die hant.
 3830 Als hi gheënt hadde sine tale,
 Ghinc hi bet naerre den ammirale
 Ende viel opt erde hem te voete neder
 Ende bat, dat hi hem ghave weder
 Daer hi dor doeghde so grote pine,
 3835 Ende seide, hi hadde liever te sine
 In groten tormente ende te stervene
 Dan levende Blancefloeren te dervene.
 Nu moeghdi horen grote edelhede,
 Die dammirael an Florise dede,
 3840 Alle diet saghen warens blide:
 Hi dede sitten neven sire side,
 Blancefloere dede hi comen te hem
 Ende namse bider hant ende seide: ‘Vrient, nem,
 Hier ghevic di weder dese joncfrouwe
 3845 Ende beveelse di op dine trouwe.
 U beiden ghevic lijf ende lede,
 Dor Gode ende der heren bede
 Blijfdi verlost van groten lede.’
 Doe vielen si hem te voete bede.
 3850 Hi cussese ende deedse op staen.
 Florise maecte hi ridder saen,
 Als men daer plach int lant.
 Blancefloere dede hi nemen te hant
 Ende leiden te monstre met groter eren.
 3855 Beide der vrouwen ende der heren

Volgheden hem utermaten vele,
 Doe ontboet hi Clarise haer ghespele,
 Dat hise te wive nemen woude
 Ende te haerre beider live houden soude,
 3860 Ende deedse cronen herde eerlike
 Ende makese vrouwe vanden rike
 Voer die heren ende sine ghenote.
 Daer maectemen brulochte grote.
 Daer waren speel mannen vergadert vele
 3865 Met menigher manieren van snaer spele,
 Vedelen, gigen, herpen, roten,
 Met soeten gheclanke ende met soeten noten.
 Beide inden palaise ende daer uut
 Was groot gheclanc ende gheloot.
 3870 Daer was ghegheven menich rijclie cleet.
 Binnen dien was dat eten ghereet
 Met dieren gherechten ende dies ghenoech.
 Men eisschede water ende men dwoech.
 Die ammirael ghinc sitten inde scoenste stede,
 3875 Opt rikelicste sitten, ende hi dede
 Neven hem sitten sijn wijf Clarise;
 Blancefloere die hovessche entie wise
 Dede hi sitten bander side.
 Neven haer sat Floris vro ende blide.
 3880 Daer was vol hof ende brulocht groot.
 Daer ne hadde niemant wenschens noot.
 Die daer ten etene waren gheseten,
 Men brachte hem vort ghedichte eten;
 Inne can ghenomen elc gherecht.
 3885 Al sonder garsoen ende knecht,
 Die daer vele waren utermaten,
 So dienden daer wel hondert drossaten,
 Hondert spindren, hondert bottelgiere.
 So rijclie eten noch so diere
 3890 Ne was nie ghereet tenen hove,
 No so scone ghedient, no so wel te love.
 Daer was als ghenoech, wilt ende tam:
 So wat so elken wel bequam,
 Des dede men hem te vollen bringhen.
 3895 Der goudine coppen daer vele gingen
 Met dieren clareite ende al omme te stride
 Met morate, met wine an elke side.
 Dat wilde God niet, dat iement soude
 Uut nappen drinken, hi ne waer van goude.
 3900 Binnen dien dat si dus saten
 Met groter bliscap ende aten,
 Quamen twee riddren, die Floris sochten
 Met seghelen ende met brieven, die si brochten.
 Ghestadelike quamen si ende met sinne.
 3905 Den ammirael grueten si ten iersten beghinne;
 Daer na seiden si groot saluut
 Florise, daer si omme quamen uut,
 Ende seiden hem, dat beide gader
 Doot waren moeder ende vader.
 3910 'Here', seggen si, 'hoort wat u onbieden
 U man entie hoechste van uwen lieden,
 Die ons te lanc waren te noemene nu:
 Si bidden herde ende onbieden u,
 Dat ghi te lande comt haestelike

- 3915 Te berechten u lant ende u rike.
 Doe Floris vernam sijns vader doot
 Ende siere moeder, doe hadde hi rouwe groot,
 Beide hi ende Blancefloer hadden groot seer,
 Elc dier waren droefden te meer.
- 3920 Si keerden weder ten ammirale
 Al wenende met soeter tale
 Ende baden orlof te lande te verne.
 Dammirael hadse onthouden gherne
 Ende bat vriendelike, dat si bleven,
- 3925 Hi soude hem al, des si behoefden, gheven.
 Florijs seide, no scat, no have,
 No goet ne gheen, dat men hem gave,
 En mochten int lant niet behouden.
 Alsoe dammirael vernam, dat sine wouden
- 3930 Te hem niet bliven, wi vinden ghescreven,
 Dat hi Florise te sire vaert dede gheven
 Van sinen silvere ende van sinen goude
 So vele, dat hijs nemmeer en woude.
 Si ghereeden hem ende namen orlof
- 3935 An alle die ghene, die waren int hof.
 Hem allen jammerde die daer waren,
 Daer sise uten palaise saghen varen,
 Ende bevalen Gode haer lijf ende haer ere.
 Floris voer wech verdroevet sere,
- 3940 Om dat beide gader
 Doot waren moeder ende vader,
 Ende andersins blide, dat Blancefloer
 Met hem weder te lande voer.
 Sonder lachter voerde hise ende scande
- 3945 Te Spaengen binnen sinen lande.
 Daer was hi willecome ende wel ontfaen,
 Alt conincrike wart hem onderdaen.
 Doe waest hem comen herde scone.
 Sine man daden hem draghen crone
- 3950 Ende maecten coninc ende conincinne sijn wijf,
 Die hi minde vor al sijn selfs lijf.
 Om dat Blancefloer ooc kersten was,
 Gheliefde hem ende luste das,
 Dat hi wart kersten ende hem dopen dede
- 3955 Ende al tvolc van sinen lande mede.
 Sint versterf hem al Hongerie
 Van enen sinen oom ende al Bulgerie:
 Dus hoghe quam hi in sinen live.
 Ene dochter haddi bi sinen wive,
- 3960 Daer wi een deel of seggen moeten,
 Baerte hietsi metten brede voeten,
 Maer des en sel niet vele zijn.
 Die nam te wive die coninc Puppijn,
 Een gheweldich coninc, ende wan an hare
- 3965 Een kint, daer vele af te segghen ware,
 Dat was die coninc Kaerle van Vrankerike,
 Die menighen borch wan gheweldelike.
 Hier salic enden dese aventure.
 Blancefloer wart Florise sere te sure,
- 3970 Hi pijnder hem om, God halper hem toe,
 So moete hi ons spade ende vroe,
 Dat wi alle onse daden te goeden dingen
 Ten jonxten daghe moeten bringen.

Amen.